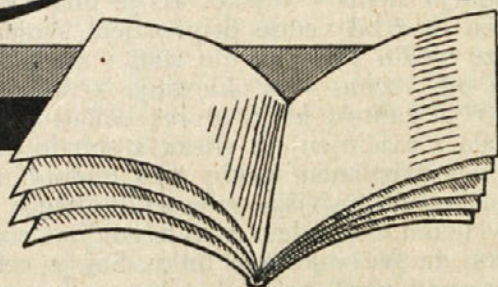

CVETJE

XLVIII.
LJUBLJANA

1931 - II.
FEBRUAR

P. KRIZOSTOM:

Zdaj je velika luč pri nas!

(Za 2. februar.)

Vse mesto spi.
Nobeno okno ni razsvetljeno.
Sneg po ulicah leži.
Vse je prazno zapuščeno.

Mali Jezus v beli haljici
po mestnih ulicah hiti.
Drobni plamen sveče
v ročici mu trepeče.
Skozi vsako okno pokuka
in potrka na šipe, da zazvené.
Vsem podeli svoj blagoslov,
ki po božji luči hrepene.

In kamor s svojo lučko posveti —
ni več temé.
In na katerokoli okno potrka —
se mu odpre.

Mali Jezus skozi ulice hiti.
Belo svečko v drobni roki tišči
in žarke razliva v sleherni hram.

Iz spanja se bude ljudje
in v jasni dan zavzeti strme.

Zdaj je velika luč pri nas!
Ljudjé božii, zdaj je čas,
da odpremo srce in oči!

V snegu je pustil Jezus sledi
svoje predragocene Krvi...

Francišek in Kristus.

Viteštvo je v prvi vrsti zahtevalo od vazala (služabnika), da je svojemu gospodarju sledil v vojsko. To je bila častna dolžnost, da je kot lojalen mož bil vedno pripravljen, svojemu zemeljskemu gospodarju in knezu slediti v boj in mu stati v vsaki sili ob strani. Ta zvestoba je morala biti večna, brez oklevanja — kakor božja zvestoba. Nezvestoba je največja žalitev, ki jo moreš očitati vitezu. Kršitev zvestobe se je kaznovala z razčinjjenjem viteza, z smrtjo ter ga je postavila med „tolpe, ki gore v žveplenem peklju med hudobnimi duhovi.“

Ravno tako pa je tudi najvišja naloga duhovnega viteza, da zvesto sledi Kristusu, najvišjemu Gospodu v boj. Kristus ne zahteva od svojega viteškega služabnika, da gre v krvavo bitko. Saj je vendar „Kralj kraljev in Gospodar gospodarjev“ prišel kot knez miru, da zlomi meč in jeklo in surovo vojno silo, ki ubija narode, uniči! Kliče ga pa v duševni boj proti satanu in grehu ter proti svetu ter ga oborožuje z mečem duha in vere, resnice in čednosti. „Ne mislite, da sem prišel zato, da prinesem na zemljo mir ... ampak meč“ je njegovo načelo z dodatkom: „Kdor ne hodi za menoj, ni mene vreden.“

Kristus nam je postal vzgled in voditelj v vsaki popolnosti. Šel je pred nami in „nam zapustil zgled, da bi hodili po njegovih stopinjah.“ To dolžnost, slediti njemu v boj, nam vedno znova kliče v spomin. „Jaz sem luč sveta. Kdor gre za menoj, ne bo hodil v temi, marveč bo imel luč življenja.“ „Zgled sem vam namreč dal, da bi tudi vi delali, kakor sem vam jaz storil.“ Višjega klica za izvoljenega viteza Kristusovega na svetu ni. „Zakaj, katere je naprej poznal, jih je tudi naprej določil, da naj bodo podobni njegovemu Sinu, da bi bil on prvorojenec med mnogimi brati. (Rim 8, 29.) Pravi Kristusov vitez mora torej vedno korakati ob strani Zveličarja, njegovo življenje in vsako njegovo potezo v sebi dosledno upodobiti, tako dolgo, da lahko govori: „Živim, pa ne več jaz, ampak v meni živi Kristus.“ (Gal. 2, 20.)

Sv. Francišek je bil ves napolnjen te velike viteške naloge, slediti Jezusu, ves navdušen neizprosne resnosti, da namreč nasledstvo Kristusovo oznanja in sam izpolnjuje. Svoje sobrate vedno nagovarja k izpolnjevanju evangelija, brez prestanka jim slika osebo in vzgled Jezusa Kristusa, v katerem je celoten evangelij postal živa resničnost.

Najbrže so bile napisane že v pravodilu besede: „Vodilo in življenje bratov je takšno: da namreč živijo v pokorščini, v čistosti in brez lastnine in nauku ter stopinjam Gospoda našega Jezusa Kristusa sledijo.“

V vodilu od l. 1221 Francišek znova opominja: „Držimo torej besede, življenje, nauk in sv. evangelij tistega, ki se je ponižal, da je za nas prosil pri Očetu ter svoje ime nam razodel ... Ne želimo nič drugega, ničesar drugega nočemo, nič drugega nam naj ne ugaja, razveseljuje, kakor naš Stvarnik, Rešenik in Zveličar.“

V splošnem zborovanju bratov je tako govoril: „Poslušajte moji gospodje in brati, poslušajte moje besede. Nagnite ušesa svojega srca in sledite glasu Sina božjega. Njegove zapovedi držite s celim srcem ter izpolnjujete z vso odločnostjo njegove svete. Poveljujte ga, ker je dober ter svoja dela z njim razžarite. Kajti zato vas je poslal v svet, da z besedo in v dejanju pričate za njega.“

„O nasledovanju Gospoda“ govori nekoč sv. Francišek tako-le: „Glejmo vsi dobrega pastirja, ki je za rešitev svojih ovčic pretrpel

trpljenje na križu. Ovčice gospodove mu sledijo v žalosti in preganjanju, v preziranju, v žeji in lakoti, v bolezni in skušnjavah in v mnogo drugih težkočah in zato prejmejo od Gospoda večno življenje.“

Na svoji smrtni postelji piše sv. Frančišek sv. Klari in njenim hčeram svojo zadnjo željo v kratkih besedah: „Jaz, ničvredni brat Frančišek hočem slediti življenju in ubožtvu našega najvišjega Gospoda Jezusa Kristusa in njegove najvišje Matere do konca. In vas prosim, moje gospodarice ter vam svetujem, da po tem najsvetejšem življenju in njegovem ubožtvu redno živite. In zelo pazite, da vas kedo s kakršnokoli naukom ali nasvetom ne premoti.“

Tako je vitez Frančišek vztrajal do zadnjega trenutka v nasledstvu Jezusovem. Tomaž Čelano mu daje izpričevalo: „Njegovo najvišje stremljenje, njegova najlepša želja in najvišje načelo je bilo, sveti evangelij izpolnjevati v vsem in čez vse ter popolno, z vsem ognjem, z vsem hotenjem čustev, z vsem srčnim ognjem slediti Gospodu Jezusu Kristusu in posnemati njegov zgled. V vednem premišljevanju se je spominjal njegovih besedi ter si vedno živahno klical v spomin njegova dela.

Nasledstvo Jezusovo v vseh življenjskih prilikah, v mišljenju, energično, neprestano in vztrajno nasledstvo Jezusa Kristusa do smrti — to je skrivnost sv. Frančiška. V velikem in malem, v najmanjši odtenosti duševnega življenja, kakor tudi v zunanjem življenju — povsod je hotel biti enak Zveličarju. Görres pravi o njem: „Ako je od apostolskih časov do danes našel naš Gospod Zveličar koga, ki bi v vseh stopinjah njemu sledil, v vseh njegovih naukih sledil njegovemu zgledu ter se ga z vsemi duševnimi silami oprijel, potem je bila pač to tista visokohrepeneča duša, ki se je neprenehoma solnčila v njegovem solncu ter končno sama postala nositeljica solnca, ki ne izžareva samo njegov blesk, ampak celo njegovo sliko.“

Bartolomej iz Pize podaja v svojem delu: „O sličnosti življenja sv. Frančiška in Gospoda Jezusa“ sicer nekoliko naivno in gostobesedno, a vendar tako globoko resnično sliko. Temeljna misel tega dela je že izražena v prvih vrstah v Fioretih: „Sličnost sv. Frančiška z Kristusom. V prvi vrsti je treba vedeti, da je bil naš sveti oče Frančišek v vsem svojem dejanju Kristusu sličen.“ Že najstarejši Frančiškov življenjepisec, Tomaž Čelano pravi: „Po mojem mnenju je bil sv. Frančišek najsvetejši odsev svetosti Gospoda ter slika njegove popolnosti. Tako daleč je šla ta sličnost, da je bilo sv. Bonaventuri skoro samo ob sebi razumljivo, da je bil sveti oče enak Kristusu tudi po svojih ranah: „Kakor je bil božji mož podoben Kristusu v vseh življenjskih dejanjih, tako je moral postati enak v težavah in bolečinah trpljenja pred odhodom v onostransko življenje. In kakor je bil radi velike strogosti in dolgotrajnem prenašanju Križa Gospodovega že telesno oslabiljen, pa se vendar ni ustrašil, ampak se je oborožil za junaško prenašanje mučeništva. Kajti užgan je bil neugasljivega ognja ljubezni do dobrega Jezusa.“

Z goč a l j u b e z e n do Kristusa je bila pravi, iz katerega je črpal Frančišek svoje navdušenje in resnost v viteški službi ter viteškem nasledstvu Kristusovem. Kajti druga plat viteštva je tudi ljubezen, uslužnost radi ljubezni je bistvo viteštva. In to je imel Kristusov vitez iz Asiza v polni meri. Bil je po naravi navdan s strastno ljubeznijo. Ljubiti velike stvari, sam biti velik v ljubezni, to je bila od nekdanj njegova srčna potreba. Od tod njegovo mladeniško navdušenje za močne, čudovito čiste pesmi ljubezni. Odtod njegovo navdušenje za čudovita dejanja pravega viteštva. Od trenutka, ko je sprejel duhovni viteški udarec je

prenesel to zemeljsko ljubezen na Kristusa. „Trije tovariši“ poročajo: „Začeni od njegovega spreobrnjenja do smrti je ljubil Kristusa iz celega srca, nosil je njegov spomin vekomaj v srcu, proslavljal ga je z ustnicami ter ga je poveličeval z dobrimi deli. Tako iskreno in iz celega srca je ljubil svojega božanskega Zveličarja, da je, samo da ga je kdo imenoval, bil ves ganjen in pretresen ter vzkliknil: „Nebo in zemlja naj se priklonita pred imenom Gospodovim.“ Nekoč je pisal na celotni zbor sobratov: „Ako slišite izgovoriti ime Jezusovo, padite na tla in ga molite, kajti njegovo ime je ime najvišjega Sina božjega.“

Z pretresljivimi besedami so znali bratje, ki so z njim živeli, pripovedovati, kako jih je dnevno tudi med časom rekreacije navduševal za Jezusa. Njegov pogovor je bil privlačen, njegove besede o Jezusu so bile neizrekljivo mehke, polne ljubezni in miline, — tako Tomaž Celano — in dostavlja: „Njegov jezik je govoril iz polnosti srca in veletok razsvetljene ljubezni, ki je vso njegovo notranjost napolnjeval, se je izlil navzven. Vedno je mislil na Jezusa. Vedno ga je nosil v srcu, Jezusa v ustih, Jezusa v ušesih, Jezusa v očeh, Jezusa v rokah, Jezusa v vseh ostalih udih. O, kolikokrat je pri mizi pozabil na telesno hrano, ko je kje slišal ime Jezusovo ali ga je sam izgovoril ali premišljeval: ves v hrepenjenju ni takrat ničesar videl ne slišal. Med potom je včasih premišljeval Jezusa ali pel o njem, pa je pozabil na vse ter vse stvarstvo povabil, naj hvali Jezusa.“

Tudi v svojih molitvah je obdajal Zveličarja s prošnjami, naj mu dodeli popolno ljubezen: „Naj me, o Gospod, prosim te, tvoja ognjevita ter kakor med tekoča sila tvoje ljubezni odtegne od vsega, kar je pod nebom, da iz ljubezni do tvoje ljubezni umrem, ki si umrl iz ljubezni do moje ljubezni.“

Ta ogenj njegove ljubezni do Kristusa se je prav posebej vžgal ob dveh ognjih iz življenja Jezusovega: ob njegovem učenju in trpljenju. Tomaž Celano pravi namreč: „Ponižnost v Kristusovem rojstvu in ljubezen v njegovem trpljenju sta dušo svetnikovo tako zelo navdajala, da mu je bilo težko kaj drugega misliti.“ (Dalje prih.)

P. ROMAN:

Don Fernando — sv. Anton zapusti samostan častitih gospodov Avguštincev in se zateče k frančiškantom.

Ze od nekdanj je sv. Anton ljubil preprostost frančiškanskih bratov, ki so neredko za to ali ono stvar potrkali na bogata vrata avguštinska.

Polagoma je v njem zorela želja postati sam sin tega apostolskega moza Frančiška, ki so se o njem govorile tako čudežne reči.

L. 1219 je don Fernando prejel diakonat. Leto kasneje pa se mesto Koimbra odene v slavnostna oblačila, da dostojno sprejme dragoceni zaklad: relikvije frančiškanskih mučencev-prvencev.

Don Fernando je ves blažen. Vesel je in ponosen je na te rdeče rože iz božjega vrta.

Istočasno pa vstaja v njem vroča želja, da tudi sam postane deležen škrlatnega venca mučeniškega.

Zato sklene neki dan, da zapusti odlični red gospodov Avguštincev in postane frančiškan.

Zdeti bi se komu utegnilo, da je to nestanovitnost. Pa ni bila. To je bil ogenj z neba — luč od Luči.

Zaprosi svojega predstojnika, da mu dovoli odhod in mu razloži kako in kaj.

Odlični gospod Caesar je globoko užaloščen. Toda plemenit kakor je, spozna, da to ni kaka mimoidoča slabost Fernandova temveč „duh, ki veje kjer hoče“.

In ga pusti.

Sv. Anton prejme Frančiškovo obleko.

Dva brata frančiškana ga v celici preoblečeta v redovno haljo bratov frančiškanov, slovo se ima vršiti v cerkvi.

Niti eden ni brez žalosti. Vsi ga ljubijo — ta biser, ta dragulj, to zlato srce.

On pa nevzdržno hiti za ciljem.

V novicijatu je najponižnejši, ubogljiv do skrajnosti, strog do neusmiljenja. Do drugih dober kakor pomladni veter.

In proti koncu novicijata zaprosi iz njega: Če bi me poslali med Saracene. Rad bi za Jezusa umrl. To je moja najtišja želja.

Želje svetnikov so drugačne kot želje sveta.

Plemiči sorodnih rodbin — z začudenjem strme v to izjemo, v tega človeka, ki je po krvi njihov, po plemstvu njihov, po duhu tuj.

To je plemstvo od onkraj.

Sotêra!

Zgodovinska povest iz prvih časov krščanstva.

S temi besedami je odšla devica v neko skrito sobano svojega dvorca, ki je bila okrašena z redkimi, v dvoranah in na hodnikih rimskega plemstva sicer nepoznanimi slikami.⁴⁾ Ondi je stala v ozadju na mizi, pokriti z najbolj tenkimi tkaninami, omarica, obložena s slonovo kostjo; nad njo je bila naslikana na steni podoba dobrega pastirja, kateri pase svoje ovčice na cvetnih lokah, ter jih napaja s potočki vode čistega studenca. Zraven je bilo na eni strani naslikano obujenje Lazarjevo, na drugi strani pa čudežno pomnoženje kruha.⁵⁾

Sotera je potegnila iz nedrjaj majhen zlat ključek, pokleknila je pred omarico ter jo odprla. Na prtiču iz sirskega škrlata, vezanim z zlatom, je stala ondî posodica, stolpičku podobna, iz čistega zlata, bogato posuta z biseri in dragimi kamenčki.

Posodica je oklepala najsvetejši Zakrament.⁶⁾

Dolgo je klečala devica v tihi, goreči, prisrčni molitvi pred svojim nebeškim Zeninom, in kdor bi smel gledati njeno obličje, bi mogel misliti, da ne vidi človeka, temveč angela, ki je zatopljen v bogočastno molitev.

Na poti proti svojemu domu si je senator Avrelij Sempronij belil glavo, kdo bi utegnil biti tisti neznani zaročnik, ki si je tako popolnoma pridobil Soterino srce. Ker ga pa kljub vsemu razmišljanju ni mogel najti, je primerjal prvo izjavo dekletovo, češ da se nikoli ne bo omožila, z drugo trditvijo, da je namreč že zaročena. In pri tem se mu je zazdelo, da je hotela le na lep način povedati snubcu, da noče njegovega sina.

⁴⁾ Najnovejša izkopavanja v cerkvi sv. Janeza in Pavla, mučencev pod Julijanom, so nam odkrila staro krščansko hišo, katere stene in stropi so okrašeni s podobami, kakršne so v katakombah. Iz svojih hiš so kristjani odstranili vse, kar je naravnost spominjalo na češčenje bogov, v družinskih prostorih pa, ki niso bili vsakemu dostopni, se je njih vera očitno in neprikrito razodela s tem, da so okrasili stene z verskimi predstavami, katere so bile vzete iz cerkvenega miselnega in podobenškega kroga. Potemtakem smemo misliti, da so bile tudi javne cerkve kakor domače kapelice prvih stoletij okrašene s podobnimi slikami, kakršne so nam ohranjene na stenskih slikarijah katakomb, s tem razločkom, da so bile v prostorih nad zemljo, razsvetljenih z dnevno svetlobo podobe pač boljše naslikane, kakor pa v temnih cemetarih.

⁵⁾ Protistavo obeh čudežev, pomnoženje kruha in obujenje Lazarjevo, srečamo pogosto na starokrščanskih upodobitvah, bodisi na slikah v katakombah, bodisi v kipih na kamenitih rakvah.

⁶⁾ V časih zelo ostrega preganjanja, ko ni bila mogoča redna služba božja, je dovoljevala Cerkev svojim otrokom, da so smeli shranjevati sveto Rešnje Telo v svojih hišah. Ljubezen kristjanov do svojega Gospoda in Zveličarja je pa odbrala najdražje in najbogatejše, da bi v to zavila svoje najvišje bogastvo in največji zaklad. Ko pa so zlasti v dioklecijanskem preganjanju zasledovali predvsem duhovnike in dijakone, da bi ropali čredo njenih pastirjev, je bilo v Cerkvi potrebno izročiti večinoma lajikom celo to, da so prenašali sv. obhajilo spoznavavcem po ječah. Vendar pa si je Cerkev za to odbrala bodisi dečke, ki so bili v oltarski službi — kakor znanega Tarzicija, ki ga je druhal pobila, „ker ni hotel svetega izdati psom“, — bodisi Bogu posvečene device.

Ako pa je bil že oče nad tem v veliki meri začuden, je bil še veliko bolj njegov sin Ambrozij.⁶⁾ Saj ga je vendar mladi ženski svet glavnega mesta sprejel s toliko ljubeznivostjo, da si je mogel biti svest, da ne morejo biti pomanjkljivosti na njegovi strani vzrok takega odklonilnega odgovora. Toda — kakšen razlog neki je imela Sotera, da mu je odrekla svojo roko?!

Tukaj mora biti neka skrivnost! In vse je drezalo Ambrozija, da je sklenil: ne bom miroval, dokler ne odkrijem zastorov uganke!

Prvo, kar je mladi mož opazil, je bilo, da pristava nikakor ni tako trdno zaprta za ves svet, kakor se je zdelo. Nasprotno! Ob gotovih dneh so prihajali na vse zgodaj zjutraj prosjaki ter ljudje najnižjih slojev, včasih pa tudi osebe boljšega stanu, videti je bilo, da imajo dostop pri nekih malih vratih na zadnji strani. Veseli in zadovoljni obrazi, s katerimi so se ubožci vračali, so dokazovali, da so bili vsi bogato obdarovani.

Redko je šla Sotera z doma kam na obisk, in hodila je malodane vedno le v eno in isto hišo. Bila je to razpadla temna palača na Eskvilinu,^{*)} ki je bila v starem času lastnina nekega senatorja Pudenta. Zelo čudno je bilo pa to, da so se tudi tamkaj pogosto zbrali zgodaj zjutraj oni redki gostje. Kdo je zdaj gospodar ali gospodinja te hiše, ki ju je hodila Sotera obiskat, tega Ambrozij še ni mogel zvedeti.

Tisti dan, ko je bila sveta Agneza usmrčena, je prišel mladi tribun slučajno na Forum^{**)} k baziliki^{***)} Julijevi, tako je bil priča zasliševanja in mučeništva mladostne spoznavalke.

Na mesto, kjer je bila devica obsojena, sta prišli dve ženski: Fabiola in še neka druga, oblečena kakor žené preprostega ljudstva, — glavó je imela tesno ovito z ruto; dvignili sta sveto truplo in odnesli od sodišča; — Ambrozij je komaj verjel svojim očem, ko je spoznal Sotero kljub temu, da si je nadela tako obleko.

Kako?! Ali je morebiti mladenka kristjana?!

Pred sto leti bi bilo kaj takega težko, težko misliti; toda zdaj je drugače, ko je krščanstvo prodrlo v vse družabne sloje. Vsekakor pa, če je Sotera kristjana, potem postane razumljivo vse njeno ravnanje: njeno samotarsko življenje in njena posebna naklonjenost nižjemu ljudstvu. V tem slučaju pa je bil Ambrozij trdno odločen, da se nikakor ne bo umaknil tekmeču, ki je vstal zoper njega v praznoverskem taboru od državnih postav prepovedanega verstva.⁷⁾

⁶⁾ Le-ta Avrelij Ambrozij, Semprijonijev sin, je oče sv. škofa Ambrozija.

^{*)} Eskvilin = največji med sedmerimi griči, na katerih se razprostira staro-davno rimsko mesto. Prvotno je bilo ondi rimsko pokopališče, dokler je bil kraj šele predmestje, zunaj mestnega obzidja. Dandanes je ondi na višini cerkev sv. Marija Večja (Santa Maria maggiore).

^{**)} Forum (sc. Romanum) = rimski Glavni trg.

^{***)} bazilika od grške besede basilikós = kraljevski, ž. sp.: basiliké, odtod latinsko basilica (izg. bazilika), veličastna zgradba za sodne seje v Rimu, trgovske posle in zborovanja. (Gl. Bradač, dr., Lat. slov. sl. 52). V krščanski dobi imajo veličastne cerkve to ime. — Bazilika Julijeve, latinsko „basilica Julia“, ob Glavnem trgu, sodna palača, katero je dal zgraditi Gaj Julij Cezar, dovršil jo je šele cesar Avgust.

⁷⁾ Krščanstvo je v tem času že nad dve sto let v Rimu pognalo svoje korenine ter se razvilo; nad dve sto let je sijala luč v temi, in temà je še vedno ni razumela. Predsodki so se podedovali od roda do roda, in kakor ob Neronovem času, tako je še tudi pod Dioklecijanom veljal kristjan toliko kakor sovražnik rimske države in vsakega državljankega reda.

„Na vsak način,“ je govoril sam s seboj, „moram priti na sled temu skrivnemu čaru, ki je mogel premotiti tako zelo pametno gospodično, kakršna je Sotera. Krščanski svečeniki se vsekakor poslužujejo gotovih demonskih moči, s katerimi vplivajo z nepremagljivo silo na razum in srce svojih pristašev ter jih docela poneumijo.“ — In nadaljeval je v svojem samogovoru: „Ako bi se mogel neopaženo udeležiti kakšnega njihovega shoda, potem bi gotovo odkril skrivnost. Toda kako bi bilo mogoče to storiti?!“

Zadeva ni dala Ambroziju miru ne po dnevi, ne po noči.

Hoče in mora se prepričati za gotovo, če je Sotera kristjana, zato hoče in mora tudi izslediti, v čem je skrivna čarovna moč krščanskih svečnikov.

„Kako neki bi mogel izvesti,“ se je vprašal, „da bi bil pričujoč neopaženo pri kakšnem njihovem shodu, da bi videl in slišal, kaj se ondi godi?“

Toda, odkar je bilo izbruhnilo preganjanje, so se kristjani z največjo previdnostjo zaprli pred vsakim nepoklicanim. Ker se je namreč urad cesarske zasebne blagajne polastil vseh njihovih cerkva, ene za drugo, so se mogli shajati le v najbolj tajnih skrivališčih, in zraven so določili zelo obsežna varnostna sredstva, da nikogar niso pustili zraven, kateri ni spadal v število poučenih glede njihove skrivnosti in tedaj ni mogel vedeti za njih skrivna dogovorjena znamenja.

Ali čim težja je rešitev kake uganke in čim težavnejše se zdi odkritje kake skrivnosti, tembolj mika človeka. In v svoji močni ljubezni do Sotere je bil Ambrozij odločen iti do skrajnosti, ako bi se mu le posrečilo, da bi vsaj enkrat mogel biti navzoč pri kakem shodu kristjanov.

Končno pa je menil, da je našel pot, ki bi ga mogla približati namenu.

Pregledal je zapisnike različnih sodnih obravnav zoper kristjane. Izmed tistih, ki so videli strašne muke na natezalnici, so mnogi darovali bogovom ter se s tem odrekli tuji verski ločini. Ambrozij je iz teh zapisnikov brez posebnega truda zvedel za odpadnike. Toda dolgo časa je poskušal, preden se mu je posrečilo za svojo namero najeti si enega izmed teh odpadlih, nekega Korintija. Ta človek si je po svojem odpadu skušal omamiti pekočo vest z igranjem in pijačo, s polno mošnjo ga je bilo možno za vse pridobiti.

„Prav gotovo vem,“ je dejal le-ta odpadnik, „da je Sotera kristjana; zakaj, ko je bila še otrok, sem jo videl z njenimi starši vred in z bratoma pri shodih.“

„Torej tudi njeni starši,“ je vzkliknil Ambrozij, „in njena brata so pripadali tej ločini?! Nemogoče! Nikdar nisem na obeh mladeničih opazil kaj takega, kar bi opravičevalo to domnevo.“

Sicer pa, če sta bila onadva kristjana, ne da bi nehala biti mirna in razumna moža, hrabra vojaka in ljubezniva vojna tovariša, kako je mogel isti nauk deklici tolikanj zmešati glavo, da se je odrekla vsem prijetnostim družinskega življenja, da se bo posušila kakor samotno drevo v puščavi?

Korintij mu je namigaval o neki skrivnosti polni jedi, katera kristjane okrepčava in navdušuje za vse žrtve. To je še bolj mikalo Ambrozijevo radovednost; red bi bil vpričo kakšne take službe božje in rad bi neopažen spoznal krščanske misterije.*)

*) Misterij = skrivnost, zlasti verska, bogoslužna.

Kakšen je pravzaprav pomen III. reda?

Če bi vželi za merilo običajno sodbo sveta bi slišali bržkone, da je pomen III. reda v tem, da nekaj pobožnih ženic nosi škapulir in pas ter po cerkvah pobira odpustke. Kak drugi, ki bi se lotil vprašanja bolj temeljito bi najprej vzel v roke vodilo III. reda, bi ga prebral in nazadnje rekel, da to ni pravzaprav nič posebnega. Obojna sodba je prenaglana in tudi površna, pravitako, kakor če bi kdo na podlagi pederih cerkvenih zapovedi sklepal o bistvu cerkve. Ali morda pozna pomen katoliške cerkve, kdor ve, da je n. pr. katoličan dolžan iti vsako nedeljo k sv. maši, da mora v velikonočnem času k spovedi in obhajilu, da ne sme jesti ob petkih mesnih jedi itd.? Dalje ali bi mogli reči, da je tisti, ki te zapovedi spolnuje, že zato dober katoličan? Tisti, ki bi tako sklepal, bi čisto prezrl dejstvo, da gre tako pri cerkvenih zapovedih, kakor pri tretjeredniškem vodilu le za potrebne pravne predpise, da pa duha kake ustanove ni mogoče spraviti v paragrafe. Zunanje zapovedi vodila III. reda se morajo seveda vjemati z duhom ustanovitelja, toda one pomenijo običajno le najmanjše zahteve za povprečnega katoličana. Kdor bi to prezrl, bi kaj lahko zabredel v farizejsko zunanjo pobožnost.

Kakšen je torej pravzaprav pomen III. reda? Odgovor nam daje katoliška cerkev v svojem novem cerkvenem zakoniku, kjer pravi: „Svetni tretjeredniki so tisti, ki med svetom stremijo za krščansko popolnostjo pod vodstvom kakega reda, po njegovem duhu, primerno načinu življenja med svetom, po pravilih, ki jih je zanje potrdil Apostolski sedež.“ (Can. 702 § 1).

Besede: „pod vodstvom kakega reda“ tu nikakor ne pomeni zapostavljanje voditeljev III. reda iz vrst svetnih duhovnikov ali drugih redov, ampak predpostavlja, da se bo pač duh sv. Frančiška Asiškega, ki naj bi v III. redu prišel do veljave še najlažje ohranil v I. redu in da bodo voditelji III. reda še najlažje tam dobili pravo sliko Frančiškovini vzorov. O vodilu III. reda bomo še pozneje razpravljali, nam gre tu zdaj za to, da ugotovimo pravi namen III. reda. In ta je, kakor je jasno razvidno iz cerkvenega kanona: stremljenje po krščanski popolnosti in pot do tega cilja je: življenje po duhu sv. Frančiška Asiškega.

Namen in cilj III. reda je torej stremljenje po krščanski popolnosti. Strogo vzeto je to cilj vseh kristjanov, kajti vsem je rečeno: „Bodite torej popolni, kakor je popoln vaš Oče nebeški.“ (Mt. 5, 48). Toda kako zgleda ta stvar v resničnem življenju? Koliko katoličanov sploh misli na ta cilj? Seveda je cerkev v tem oziru zelo mila. Ona trpi v svoji sredi tudi take, ki na kak polet kvišku niti ne mislijo, zvesta opominu svojega ustanovitelja naj nikar ne zlomi nalomljene trstike in nikar ne ugasne tlečega stenja. Cerkev ima nalogo, da reši tudi one, ki se le s trudom po tleh naprej plazijo. Lahko bi se sicer z večjo strogostjo otresla marsikaterega holnega uda in bi s tem pridobila na zunanji sili in moči, toda tega ne stori, ker ve, da bi to ne bilo v duhu njenega božjega Ustvaritelja, ki je prišel na svet, da bi rešil vse, tudi najbolj izgubljene.

Toda od tretjerednikov in tretjerednic cerkev zahteva več. Ona zahteva od njih vsaj odločno voljo stremeti za popolnostjo, to se pravi, da se ne zadovolje s povprečnim krščanstvom, ampak da skušajo z resnim delom na samem sebi in s požrtvovalnim delom za druge celo in pravo krščanstvo uresničiti. S tem upa cerkev dobiti izbrano četo ka-

toliških lajikov, na katere se lahko brezpogojno zanese. Vodilo III. reda samo to poudarja v prvem paragrafu prvega poglavja, kjer pravi, da se smejo sprejeti le taki, ki so trdni v katoliški veri in v podložnosti do rimske Cerkve in apostolskega sedeža. V tem resnem stremljenju po krščanski popolnosti torej obstoji bistvo in namen III. reda. Kier ni tega, ta mtudi ni pravih udov III. reda. Pa o tej krščanski popolnosti prihodnjč več.

P. GVIDO:

Bogočastje v družini.

St a v b a.

Mnogolične so oblike cerkev; mogočne stolnice, mojstersko delo človeškega duha in človeške roke; bogato okrašene, častitljive cerkve v mestu; preproste, lično pobeljene cerkvice po vaseh. Gospod Jezus pa, ki prebiva v tabrnaklju, je v eni kakor v drugi cerkvi isti; ravno isti v stolnici kakor tudi v vsaki drugi cerkvi, z isto veličastjo, z isto dobroto, ljubeznijo in milostjo pričujoč, vsem na razpolago. Mogočna stolnica, ki stoji v središču škofije, ne hrani in varuje drugega, bolj dobrotljivega in vsemogočnega in zvestega Odrešenika kakor zadnja župna cerkev v gorah.

Tako tudi v svetišču krščanske družine. Samo eden in isti zakrament zakona, pa naj ga prejmejo velikaši sveta v sijajnih svatbah, ali pa naj si brez zunanjega bleska podajo roko ob vzožju oltarja ubogi in siromašni zaročenci.

Isti Gospod prebiva sredi staršev in otrok v palačah kakor v ubožnih kočah. Enako, neskončno bogastvo blagoslova polne pričujočnosti Odrešenika v domu krščanske družine. Seveda, ako je hiša v r e d n a G o s p o d a. Zakaj le družino, ki je prepojena s Kristusovim duhom in njegovo božjo ljubeznijo, po pravici imenujemo „hišo božjo“, kjer vlada Bog Oče po Kristusu v Duhu. Družina je skupnost duš, občestvo ljudi, kjer je vse last vseh, ki žive v složnem družinskem življenju. Vsi tvorijo eno srce in eno dušo; ljubezen jih druží, tako da vsi združeno dopolnjujejo vročo in zadnjo željo božjega Odrešenika, da bodo vsi eno (Jan. 17, 21).

Nihče ni izključen iz te enote, tudi ne posli, ki jih krščanska družina spoštuje in odkritosrčno ljubi kot sočlane hiše, ki jim pomaga, jih podpira ter skrbi za njihovo posvečenje, sočlani hiše, kjer so vsi eno v Kristusu.

Kristus je glava tega občestva, ki ga tvorijo miroljubni člani, ki žive pod vodstvom Kristusa ter vestno opravljajo dolžnosti, ki so jim odločene od Boga. Vsak na svojem mestu v tej skupnosti, ki jo vodi Kristus. To je potrebno za blagor družinskih članov. Starši, otroci in posli se morajo te velike resnice, ki jo potrjuje vsakdanje življenje, vedno zavedati in se po njej tudi ravnati, če hočejo, da bo v „hiši božji“ vladal Kristus. In vladati mora v vsaki tretjeredniški družini, ki mora biti svetišče, kjer prebiva Bog s svojo milostjo in svojim blagoslovom.

O k r a s.

Svetišče krščanske družine razodevajo vidna znamenja. Že stanovanje tretjeredniške družine mora biti podoba reda in spoznavanja vere. Kakor v cerkvi visi takoj pri vходу v hišo, ali na drugem dostojnem mestu, posodica z blagoslovljeno vodo. Blagoslovljena voda spada med sveta znamenja, ki o njih tako lepo piše Romano Guardini. Kakšen pomenu ima blagoslovljena voda? Omenjeni pisatelj naj nam to pove.

Voda je polna skrivnosti. Vsa je čista in preprosta — „nedolžno“ jo je imenoval sv. Frančišek ... Čisto nesebična je, takorekoč samo zato, da služi drugim stvarjem, jih očiščuje in poživlja. Toda ali si jo kdaj videl, kjer je stala mirno in segala v globino in te je s čutečo dušo potopila vase? Ali si čutil, kako skrivnostna je bila globina? Kako se je zdelo, ko da je tam notri polno samih čudes vabljivih in strašnih? Ali pa si morda kdaj prisluškoyal, kako buči v veletoku, kako neprestano valovi in šumi? Ali kako krožijo vrtinci, se vrte in požirajo? Tedaj se more dvigniti iz nje tako otožna moč, da se mora človeško srce s silo odtrgati ...

Voda je polna skrivnosti. Preprosta, čista, nesebična, pripravljena, da očiščuje, kar je umazano, poživlja, kar trpi žejo. Obenem je neumljiva, nemirna, polna ugank in nasilja, vabeča v pogubo. Prava podoba skrivnostnih pravzrokov, iz katerih teče življenje in kliče smrt; podoba življenja samega, ki se zdi tako jasno, a je tako zagonetno.

Zdaj dobro razumemo, zakaj jo je napravila Cerkev za prispodobno in nositeljico božjega življenja, milosti.

Iz krsta smo izšli nekoč kot novi ljudje, „prerojeni iz vode in Sv. Duha,“ ko je stari človek v njej umrl, utonil.

In pri znamenju križa pokropimo čelo, prsi in rame s „sv. vodo“, z blagoslovljeno vodo, ki je podoba in sredstvo milosti.

Sv. Cerkev je vodo očistila z blagoslovom vseh temnih sil, ki v njej spe. To ni prazna beseda! Seveda nima človek, ki mu je duša otopela, zato več čuta, ne ve, da je v naravi, v vsem njenem bogastvu in vsej njeni lepoti tudi nekaj zlobnega. Toda Cerkev ve za to in „posveti“ vodo ter prosi Boga, da jo naredi za sredstvo svoje milostne moči.

Ako stopi vernik v hišo božjo, potem omoči čelo, prsi in rame, to se pravi vso svojo osebo, s čisto in očiščujočo vodo, da bi postala njegova duša čista. Ali ni to lepo? V tem običaju se srečajo očiščena narava, milost in po čistoti hrepeneč človek v znamenju križa.

Ali zvečer. „Noč ima svojo moč“, pravi pregovor. Nekaj resnice je na tem. Za svetlobo smo ustvarjeni. Brž, ko se izroči človek v oblast spanja, teme, v katerih ugasne dnevna luč in tudi luč zavesti, se pač pokriža z blagoslovljeno vodo, ki je podoba osvobodene, očiščene narave: Bog naj ga varuje vsega, kar je temnega! In ko se zjutraj zbudi iz spanja, ko vstane iz teme in nezavesti in znova začne svoje življenje, stori isto. Tedaj je to kot rahel spomin na ono sveto vodo, iz katere je vstal pri krstu k luči Kristusovi. Lepa je tudi ta navada. V njej se srečujeta odrešena duša in odrešena narava v znamenju križa.

V nobeni tretjeredniški družini naj ne manjka posodice z blagoslovljeno vodo.

Prvo mesto v stanovanju mora zavzemati križ. Družina se ozira vanj v veri, živi v njegovi senci, ga ljubi; dobro namreč ve, da razodeva križ Jezusa Kristusa mir in edinost — krščansko moč vsake družine. Poleg križa pa podoba Matere Božje. Mnoge družine so se posvetile presv. Srcu Jezusovemu, pred čigar podobo se vsak dan zbere družina, da se pokloni svojemu Kralju. K opremi krščanskega stanovanja spadajo tudi dobre knjige. Vsaj sv. pismo Nove Zaveze ne bi smelo manjkati v nobeni družini. Zaradi tega v hišo tretjerednikov nimajo pravice vstopa knjige in podobe in časopisi, ki spodbujajo vero in nramnost, kakor to zahteva drugo poglavje Vodila.

Vse podobe naj bodo pametno izbrane in okusno razpostavljene po stenah. Preobilica podob, posebno če niso umetniško izdelane, moti pobožnost in preprosto, sveto resnobo.

P. KRIZOSTOM:

Mala Mirjam v objemu ljubezni.

Bilo je lansko leto sredi aprila zgodaj zjutraj, ko stopi k predstojnici vratarica in ji pravi: „Mati, na porti vas čaka neka žena.“

„Kaj pa želi?“

„Rada bi oddala svojo malo hčerko v azil.“

„Koliko je deklica stara?“

„Pet ali šest let.“

„Dobro. Precej pridem.“

V sprejemnici sedi žena, kateri sije iz obraza velika beda, in drži v naročju deklico, ki tuli z vsemi močmi svojih malih pljuč. Žena pove s par besedami vso žalostno zgodbo: oče je umrl pred nekaj meseci, trije bratje so prav tako umrli vsled naporov in lakote. Ta deklica je edini zaklad, ki je ostal ubogi materi. Toda, ali naj gleda tudi to hčerko, kako ji umira v naročju. V domači hiši pa je beda vsak dan večja...

Žena se je grenko zjokala, potem pa se je obrnila k prednici ter ji rekla: „Dam ti ta svoj zaklad, toda le pod pogojem, da deklica ne bo jokala.“

Hčerka pa je ves pogovor zvesto poslušala in ga dobro razumela, zato podvoji svoj obupni jok. Dve stari ženi, ki sta spremljali mater, sta neprestano ponavljali: „Daj jo sestram! Tukaj bo tvoja hčerka srečna in dobro shranjena. Ničesar ji ne bo manjkalo. Pomisli, kako boš vesela, kadar jo boš videla iti ob nedeljah v cerkev.“

Toda deklica je tulila vedno huje in vse prizadevanje uboge redovnice, da bi otroka pomirila je bilo brezuspešno. Prizor se je zelo zavlekel in mati je že izgubila ves pogum, ko stopi v sobo žena, ki je bila nekoč gojenka v azilu, pa se je poročila in zdaj drži v roki svoje prvo, nad vse ljubeznivo dete. Mlada žena je ves položaj hitro razumela in zapadla tudi veliko bolečino uboge matere, pa se je obrnila k njej: „Tudi mene so vzgojile sestre; dolga leta sem preživela v azilu. Pa me pogledaj zdaj; družino imam in sem velika opora svojega starega očeta. Misli na srečo svoje hčere!“

Te besede so odločile. Obraz se je ubogi materi razjasnil in veselo se je nasmehnila: torej tudi moja hčerka bo postala velika, lepa in srečna!

V trenutku je potisnila dekletce prednici v roke in je vzkliknila: „Hitro jo nesi proč, toda pazi, da ne bo preveč jokala.“

Mati je odhitela iz sobe, deklica pa se je zvijala v rokah redovnice in kričala, da je šlo vsem skozi ušesa. Ponudili so ji sladkarije, ki jih je

blasto pograbila ter v par trenutkih pogoltnila, nato pa pričela s svojo prijetno muziko z nova.

Ko je predstojnica videla, da sama ne opravi ničesar, je poklicala malčke iz azila na pomoč. Prikobacali so ter obdali jokajočo tovarišico, ki je v trenutku nehala tuliti. Začudeno je gledala; toliko otrok še ni videla nikoli. Ko je opazila njih prijazen smeh in slišala veselo čebljanje, se je še sama nasmehnila in se popolnoma mirno pustila umiti. Ko je slednjič dobila lepo oblekico, je docela pozabila na svojo bolečino.

Ta divja starica je bila v par urah popolnoma prenovljena. Mati sama bi je ne mogla več spoznati; postala je nad vse ljubezniv otrok. Še isti večer je prejela sveti krst in dobila ime Mirijam.

Mala Mirijam po sv. krstu.

Naslednji dan jo vprašala Mati prednica: „Ali si zadovoljna pri nas?“

„O tako zadovoljna!“ je bil njen odgovor.

Danes je njen, prej tako divji obrazek, ljubezniv in mil; z okroglih licec ji seva samo veselje in njene drobne očke so polne smeha. Mala Mirijam hitro napreduje in zna že popolnoma lepo napraviti znamenje svetega križa. Pokriža se zlasti rada, kadar stopi v kapelo, kjer ostane resna ves čas bogoslužja.

Kdo ve — morda bo ta mali angelček izprosil svoji nesrečni materi milost svete vere, da bo tudi ona vzljubila Njega, ki je dejal: „Pustite otročičem, naj prihajajo k meni...“

Zgodba o mali Mirijam je le eden izmed tisoč podobnih zgledov, kako ravnajo v daljnem Kitaju frančiškanke misijonarke Marijine z ubogimi otroci, kako le ti nežni malčki v objemu njih tople ljubezni lepo uspevajo in rastejo v božjo ljubezen.

v

V zaveŧju.

(Drugi del povesŧi „Na potih brezdomca“.)

Blaŧ je stopil k oknu. Kako je bilo zunaj lepo, vse zavito v mrak, v tisto poltemo, ki zabriŧe vse ostre obrise in odene z neko nežno mehko vso trdoto vsakdanjosti.

Da bi bil kakor breza, ki je stala pred ŧupniŧcem, da bi bil kakor drobna lučka tam v vasi, vsa pokojna in mirna.

Tako pa, ta straŧna razdvojenost, ta nemir, ta blazni strah, to strastno hrepenenje.

„Greta, Greta!“

Ali je rekel to na glas? ali je celo zavpil v temo? sam ni vedel.

Pač pa začuje trde, moške korake, bliŧajo se njegovi sobi. To mora biti ŧupnik.

Trkanje na vrata. Odsekano, ostro, kakor koraki. Blaŧ se zdrzne in skoro zakliče: „Herein!“ (Prosto!)

ŧupnik, moŧ v srednjih letih, prej trŧate kot visoke postave, z osivelimi lasmi, oblečen v duhovniŧki talar ima prijeten glas, ki je v navideznem nasprotju z ostalo osebnostjo.

Prvo kar je bilo, da se je na pragu okrenil in zaklical v mrak hodnika: „Lucija, prinesi luč!“

„Tako j!“

Nato ŧupnik: „Človek vas niti ne vidi. In za pogovor je prvo: dobro videti človeka. Potem ostalo samo pride.“

„Kako ste priŧli sem — in čemu? Mi ne smete zameriti, da tako naravnost vpraŧam. Če Vam ni ljubo, ni treba, da bi odgovorili.“

Blaŧ se je trudno nasmehnil.

„Svet je poln brezdomcev — in jaz sem eden onih, katerim ni usojen menda nikjer na svetu mir.“

ŧupnik ga je radovedno pogledal, ko pa je videl resno in bledo Blaŧovo lice, so se tudi njemu oči zresnile. Doumel je, da ta mladi človek, docela nepoznan sicer, potrebuje tolaŧbe, človek je, ki trpi.

Mirno mu je rekel: „Priatelj — mir — pravite, da vam ni usojen. Komu je na tem boŧjem svetu? Meni morda. Kdaj sem že o tem nehal sanjati. Sicer pa dragi moj, pripovedujte! Laŧje vam bo. Veste, človek sem tako kot vi in še duhovnik, ki mnogo človeŧkih skrivnosti vse drugače pozna kot svet. Mislim, da se bova razumela.“

Blaŧu je naenkrat postalo čudno teŧko.

„Jaz ne vem, kako pridem do tega, da motim vas in vaŧo hiŧo v poznem mraku, vam jemljem vaŧ prosti čas in — — —“

„In jaz ne vem, kako pridem do tega, da sem duhovnik in izbravec boŧji — prosim, da ne hate o tem — bodiva človek, ki trpi in človek, ki umeva in hoče po svoje bolečino lajŧati. Vi ste čuli pesem, ki vas je ganila, ki vas je prevzela, zato ste hoteli govoriti z neznancem, ki je pel to pesem, no, mogoče z nekoliko zanosom, gotovo pa z občutevanjem. Niste mislili, da sem duhovnik — tem boljše če sem, laŧje vas bom morda razumel.“

Blaŧ ga je strme posluŧal — potem pa je gledaje predse prišel govoriti o svoji madosti in svojih potih, ko je priŧel do Taurochovine, se mu je glas razneŧil, zlasti, ko je prišel pripovedovati o treh sestrah in o Greti še posebej.

Neviden smehljaj, poln neke fine, umevajoče dobrohotnosti je šel preko lica duhovnikovega, viden samo ostrim očem in izginil kot oblak v pomladnem jutru.

Blaž je nadaljeval. Zlasti je z neko toplo iskrenostjo pripovedoval o patru Evghenu in še o Mariji ter zopet o Greti in o slovesu.

Sedaj pa, da ne ve ne kod in ne kam.

Ali ima navsezadnje res poklic. Toda, kako pride on Blaž Vidoni do tega! Ko nikoli ni mislil na to, ki je preje vse, kar je bilo s tem v zvezi če ne sovražil vsaj preziral.

In da mu Gretino solzno lice ne gre iz spomina. Ali je to ljubezen, če neprestano vstaja pred menoj njena slika, njene oči, njen pogled. Kako je ljubil njen smeh in njeno žvrgoleče čebljanje.

Še enkrat je spreletel obraz duhovnikov bežen smeh, ki je utonil za resnimi očmi.

Svetujte mi, kaj naj storim: ali naj se vrnem — ampak seveda jaz sem reven in ničesar nimam razen dveh pridnih rok in bistre glave. Ali naj grem svojo pot naprej in kam, in kje je cilj? Ali res mora biti samostan?

Tu je župnik presekala Blaža Vidonija samogovor in kratko in rezko dejal: Mora — pravite in se vprašujete in me vprašujete. Na to jaz pravim: ne. Zakaj, o moranju ni govora, Jezus sam te besede v celem evangeliju ne pozna. Jezus govori vedno le o prosti odločitvi, celo tedaj ko gre za najvišje — za vero. Kdor hoče, naj veruje — kdor hoče naj gre za menoj. In tu, moj mladi prijatelj, gre za temelje. Pri vas gre le za evangelijske svete: Če hočeš biti popolen — — — in še: „Kdor more razumeti „naj razume“.

Torej, da bi Blaž Vidoni moral iti za tem klicem o tem ni govora. Jaz Vam celo svetujem: vrnite se na Taurochovino, okusite zopet vso sladkost domačnosti, zopet se oklenite Gretine roke in zopet se zazrite v njen sladki obraz, v njene nedolžne, sinje oči, kot ste preje v razgovoru dejali, toda rečem vam (tedaj se je glas župnikov prelil v šepetanje), vi ne boste imeli miru. Vas bo gnal oni skrivnostni glas Nevidnega večno Nedoumljivega naprej in naprej vse tja do cilja.

Mislite, da jaz, ki sem nevredni hlapec božji, ne vem kaj to pomeni?

Župnik se je nekaj hipov globoko sklonil nad Blaža in mu zrl nemo v oči.

Vi ne veste, da sem tudi jaz svojo pot pred seboj imel in drugače sem mislil, da bom živel in drugo me je mikalo in ne ta tihota, ki me danes obdaja in osrečuje. Čuli ste, da sem pel na koru. Presenečeni ste bili. Nekoč sem pel vse drugače in bil sem na tem, da grem v gledališče. Pa me je Gospod poklical. Nežno, tako mimogrede. Jaz sveda še slišati nisem hotel o tem. Še me je klical. Ker se nisem odzval, ni silil. Toda v meni je bil nemir vam rečem, da tega niti povedati nisem zmožen. In po dveh letih kolebanja sem se neki dan znašel pred vrati semenišča.

Potem so še pričela ona sladko grenka leta. Župnik je pomolčal. Preko obraza se je spreletavalo smehljanje.

Blaž je molče zrl v plamen svetilke.

In spet je duhovnik živahno povzel: Bog je skrivnosten. Zagonečen, strašno velik je in radi nas majhen postane, da ga mi lahko spoznamo. Še čudno sliši ta modrost, pa je resnična.

Sedaj pa dovolj tega — bova šla k večerji. Lucija vem, da naju težko čaka.

„Toda, moj Bog, kaj bo z menoj?“ je zaihtelo obupno iz Blaža.

„Greta, Greta“ in krepki, visoki, močni, samozavestni Blaž Vidoni je zajokal kakor otrok ob tej neznano grenkosladki bolečini — ljubezni „Kaj bo z vami? Ah, nič posebnega, prijatelj moj. Vi se boste bržkone vrnili na Taurochovino in en čas dali sebi in drugim novega upanja, dokler ne boste stali nekoč, kakor jaz pred semeniščem, pred samostanom očetov frančiškanov.

To se pravi seveda, če boste hoteli.

Lahko se pa seveda tudi zgodi, da bo vaša Greta gledala v svojih otrocih vaš obraz in bo s sladkim glasom pela: aja tuta, nana nina, ... življenje je tako široko.“

„Ah, ne govorite tega, je bolno rekel Blaž in vstal, da gre za župnikom.

Župnik pa je med potjo mrmral bolj sam zase staro modrost: „Wo Liebe, da Leid — kjer ljubezen seje, bolečina žanje.

* * *

Prostor, kjer je župnik z družino večerjal, je bil nekak prizidek napol veža, napol hodnik, toda kaj prijetno urejen in zelo domač.

Blaža so posadili takoj poleg župnika, na levici pa je sedela župnikova sestra in Blažu nasproti njena hčerka Lucija.

Župnik je po molitvi vedro pričel: „No, Lucek, kaj je s teboj, ti zdravje oči.“

„Stric, jaz nisem zdravje oči, zakaj mi nagajate pred tujim človekom. Sveta Lucija je priprošnjica za zdrave oči.“

„Lucek Ti ne veš kako sem mislil. Naš gost pa ve, zato se tako otožno smehlja. Veš na svetu se čudno ljudem godi in nima vsak tako ravne poti, kot naš Lucek.“

Lucija je radovedno pogledala Blažu v obraz in tisti hip sta se srečala z očmi. Lucija je hotela, da jih povesi, pa je le zardela in ni vedela zakaj.

Tedaj je župnik v dobroti izkušnega srca velel svoji sestri gospodinji naj prinese boljše vino na mizo, na čast gostu.

„In ti Lucek boš pripravil sobo, da bo pri nas prenočil. Danes kajpada nikamor ne greste. Jutri pa, kot sem rekel, nazaj tja, kjer je druga Lucija doma, kjer je Zdravje oči.“

Blaža je oblila rdečica.

Ob rdečem renskem vinu je vsem postalo prijetno in toplo in župnik je zgovorno slikal dneve iz svojih dijaških let ter vesele dogodivščine mladega semeniščnika.

Prijetni večer se je prelil v pokojno noč.

Blaž je drugo jutro spočit vstal, šel še k maši župnikovi, nato pa je res obrnil svoj korak proti Taurochovini. Za slovo mu je dal župnik drobno knjižico za spomin — kot je rekel in zdrave oči, kot ga je podražil in se pri tem čudnoresno nasmehnil.

Dan je bil lep, svež, odet v mehko sinjino pozne jeseni. Veseli se Blaž, da gre nazaj na tisto pot, hvaležen je župniku za moder nasvet, rahli nemir srca ga ne moti ravno močno.

Cesta je skoro prazna in Blažu se zahoče kramljanja, ker nikogar ni, seže v žep po župnikovo knjižico in se loti branja. Naslov se glasi: Hoja za Kristusom — Tomaža Kempčana delo.

Blaž lista dalje in se zazre v sliko, ki krasi takoj prvo poglavje. Ob robu kašipot in na njem napis „Zum Paradiese“ — Pot v raj — ob

kažipotu pa Kristus v popotni obleki s palico v desnici, levica pa kaže nazaj in oči nekoga iščejo. Slika postane živa in Blaž obstane sredi ceste, bere in zopet bere: „Kdor gre za menoj, ne hodi v temi, govori Gospod.“

Tisto uro je Blaža zapustil nemir in okrenil se je nazaj po isti poti. Taurochovina je klicala zaman, Gretino solzno lice je prosilo zaman.

Gospod je močnejši.

(Dalje prih.)

P. ANGELIK:

Tistim, ki so nevoščljivi.

Svede s tem ne mislim nikomur podtikati kake nevoščljivosti, zato tisti, ki niso nikoli bili in tudi zdaj nimajo skušnjav nevoščljivosti lahko mirno preskočijo ta odstavek, ki je namenjen le tistim, ki so nevoščljivi, ali pa imajo veliko bojev z nevoščljivostjo. In teh je silno veliko. Po pravici piši Abraham a Sancta Clara: „Na otoku Malti ni kač, na Sardiniji ni volkov, v Nemčiji ni krokodilov, v Turčiji ni krokarjev, na Helespontu ni psov, v Islandiji ni ničesar strupenega, toda na celem svetu ni kraju, kjer bi ne bilo nevoščljivosti.“ In zakaj ni takega kraja? Zato, ker je le redko kak človek, v katerega srcu se ne bi pojavila semtertje vsaj skušnjava nevoščljivosti. Na deželi so ljudje eden drugemu nevoščljivi radi lepše pšenice ali lepšega vrta, v mestih radi lepšega stanovanja. V malih mestih so ljudje nevoščljivi radi častnih mest župana ali občinskih odbornikov, drugod zopet radi tega ali onega odlikovanja. Zenske so medseboj nevoščljive radi obleke ali klobuka, radi moža ali otrok, moški zopet radi slave, moči ali nadarjenosti (če je resnična ali namišljena je vseeno). Otroci so medseboj nevoščljivi radi večjega kosa kruha ali večjega jabolka, odrasli zopet radi večje hiše in premoženja. Bolehni so zdravim nevoščljivi radi zdravja, zdravi pa mrtvim radi lepšega pogreba, ali morda celo zato, ker je bilo njihovo ime tiskano v časopisih. Ni ga stanu, starosti, spola kjer bi ne našli ene ali druge vrste nevoščljivosti.

Pa kako je prišla nevoščljivost v človeško srce? Ali je tudi to le napaka radi pretiranosti, kakor n. pr. jeza, ki je, če je pravična, dobra stvar. Nikakor ne. Čeprav najdemo nevoščljivost celo pri živalih, vendar nevoščljivost nikjer nima vsaj sence kakega blagodejnega vpliva. Zato lahko mirno sklepamo, da nevoščljivosti ni sejal v človeško srce Bog ampak le hudobni duh.

Ljubezen se dobrega veseli, kjerkoli ga najde, nevoščljivi pod tem trpe in že sam pogled na srečo in blagor bližnjega jih boli. Ljubezen rada daje, nevoščljivost pa raje jemlje. Ljubezen pomaga bednim, tolaži žalostne, in bi rada vse zlo na svetu v dobro obrnila, podobna je vrtnici, ki črno, temno zemljo spreminja v svetle, krasne barve in prijeten vonj. Nevoščljivec pa bi rad še tisto malo sreče na svetu ter tisto skromno dobro, ki se najde sredi tolikega gorja, spremenil v trpljenje, bolečino in žalost, podoben je strupenemu grmu, ki sončni žarek in nebeško roso spreminja v žgoči strup. In prav to nasprotje, ki ga ima nevoščljivost z ljubeznijo, jo napravi tako grdo, da se sramuje pred vsem svetom. Marsikoga ni sram priznati ne vem kakšne napake in pregrehe, toda nevoščljivosti zlepa kdo ne prizna, ampak jo skuša skriti z vsemi mogočimi pretvezami.

Vso zlobo nevoščljivosti lahko spoznamo iz njenih sadov. In če je kedaj resnična beseda, da malopridno drevo nosi malopriden sad, velja

to v polni meri o nevoščljivosti. Nevoščljivost hudobnega duha je pregnala naše prastariše iz raja. Nevoščljivost je povzročila prvi umor, in celo bratomor na svetu. Vsakemu je znano, da je uprav nevoščljivost pismarjev in farizejev glavni nagib, zakaj so le-ti Kristusa tako besno sovražili, dokler ga niso spravili na les, križa.

Prav zato pa je ta napaka, ki se lahko ugnezdi v vsakem človeškem srcu tako silno nevarna. Ona napravi človeka slepega za vse, ker je nihče noče priznati, zato je tudi tako težko spreobrnjenje nevoščljivega človeka. Le preresnično je jedro one legende, kako je nek svetnik videl v peklu tudi lastno mater. Ni odnehal preje, dokler ni izprosil od Boga, da je smel iti angelj ponjo. Toda kakor hitro jo je angelj prijel, da bi jo nesel v nebeško veselje, se je iste oprijelo več tovarišic, da bi ž njo vred prišle v nebesa. Ko je žena opazila, da se tudi druge bližajo ž njo vred nebesom jih je polna nevoščljivosti pahnila navzdol. Tedaj pa je tudi njo spustil angel in svetnik je spoznal, da nevoščljivec ne more priti v nebeško kraljestvo.

Toda kako naj se rešim nevoščljivosti, tako bi utegnil morda vprašati eden ali drugi, ki trpi pod to napako. Zelo dobro je priznati skušnjave nevoščljivosti prav tistemu, kateremu je kdo nevoščljiv. S tem vzame nevoščljivosti zastrupljajoče želo. Pri trajnih skušnjavah pa je dobro, da tisti, ki je nevoščljiv moli za tistega, komur je nevoščljiv, da bi mu Bog vse dobro naklonil vse dobro na tem in onem svetu in obenem moli tudi zase, da bi mu Bog naklonil to, kar si v srcu želi.

P. ROMAN:

Beli Cvet presade v nemško zemljo. Princezinja Elizabeta se zaroči s knezom Ludovikom iz Turingije.

II.

Mojster Klingsor je v zvezdah resnico bral. Pesem popotnih ljudi je postala resnica.

Prijezdili so neki dan vitezi na belih konjih iz daljne nemške dežele. Na čelu ogromni vitez Vargula in odlični gospod Meinhart iz Mühlberga. In za njimi sijajno spremstvo.

Vitez Vargula je govoril. V tujem jeziku, beseda je trdo zvenela, oči, lepe plave nemške oči, pa so lepo prosile za svojega gospoda.

„Da bi nam dali vaš beli Cvet, da vam kraljevska visokost v ponos in nam v tolažbo v naši domovini cvete.“

Gospa kraljica se brani, s solzami v očeh. Naj to drobno dete odda v tujino in tako daljino?

Brani se sam beli Cvet — mala Elizabeta, komaj ima štiri leta in z eno ročico krčevito objema svojo črno punčko, ki je njena najljubša igrača in z drugo se oklepa krila svoje kraljevske matere:

„Mama, jaz ne grem“ in nato jok in solze. Mala Elizabeta je netolažljiva.

„In če bi Jezus sam to hotel?“

Mala Elizabeta dene prst v usteca in išče na to odgovora. Njen razum na to vprašanje ne ve odgovora. Pač pa njeno srce, ki ljubi.

„Če pa Jezus sam to hoče, potem pa grem.“

In dvojce bisernih solzic spolzi po rožnatem licu.

Vitez Vargula poklekne pred jo in ji priseže pred Križanim zvestobo in udanost. Mala Elizabeta resno posluša. Ko je prisega končana, se dvoje otroških oči zazre v dvoje modrih jezer in princezka objame sklonjeno glavo mogočnega viteza.

Prično se priprave.

Tisoč stvari potrebuje tak kraljevski otrok.

Mnogo narekuje ljubezen, v marsičem zapoveduje človeška nečimernost.

Elizabetka dobi sijajno spremstvo. V srebrni zibki se smehlja, v zlatem vozu jo peljejo in poleg nje v kočiji je črna punčka in še mala gospodična komaj petletna Juta. Da otroku dolgčas ne bo, da se hitreje solze posuše.

Še zadnji poljub in nato srebrne fanfare. Odhod.

Vitez Vargula je zvest kot zlato. Pot je dolga, vseskozi jih spremlja pesem in molitev. Beli Cvet sanja v srebrni zibki čudežne sanje: o rožah, o tujini, o zlati kroni. Beli Cvet se smehlja, nad njim se pne jasno severno nebo in zvezde zaostajajo na svojem potu, da za hip vidijo čudežni cvet dežele arpadske.

Mesto Eisenach pod gradom Wartburg je pripravljeno.

Tisoč luči, sto in sto zastav in tisti dan je praznik.

Spečo pripeljejo malo nevestico v knežje mesto. Gospa kneginja se sklanja nad tujim otrokom in ga poljubi.

Tuji poljubi so hladni.

In na gradu drugo jutro — dvorne dame so lepše kot grajske rože, solnce jih poljublja na lepa žametna lica.

Mali Ludovik na stopnicah odet v knežji plašček trepeta. Srce je tako nepokojno.

Kaj je to nevestica?

In izza krasnih oken kraljevske kočije se skloni venkaj drobna glavica, dva otroka se objameta. Ludovik ji pravi: kako si majčkena!

Nato jo otroško slovesno pelje pred škofa, da položi nanju roke v sveto zavezo.

Nad dvema otrokoma se smehlja nebo.

P. HUGO:

Testament duhovnika-tretjerednika.

Pretteklega novembra je umrl v Douai na Francoskem župnik-tretjerednik Janez Krst. Godard. Zadnja leta je bil popolnoma slep, dasi še ni bil tako star. Bival je v tamkajšnjem domu duhovnih vaj, ki ga oskrbujejo sestre Frančiškanke Marijine misijonarke. Najhujše mu je bilo, ker nekaj časa ni mogel maševati. V tej zapuščenosti je zamislil svojo pisavo, na podlagi katere je s pomočjo sester sestavil obred Marijine sv. maše in tako začel zopet maševati. Sv. maša mu je bila poslej vir tolažbe in moči v njegovih temnih dneh. Tako se je vdal v svojo usodo, da ni bil zadovoljen, ko so mu prijatelji in znanci v Lurdu hoteli izprositi vid. Po smrti so dobili v njegovi miznici testament sledeče vsebine:

„Moja duša je vse. Nočem z njo delati, kakor bi ne bila nič. Moje telo je pest prahu. Nočem z njim ravnati, kot bi bilo kaj več. Zato zapuščam svojo dušo Bogu, svoje telo pa zemlji. Za pot v zemljo je še tako revno oblečeno telo predobro. Za pot v nebesa ni niti najbolje pripravljena duša dosti lepa. Za telo vedno dosti storimo, za dušo vedno premalo. Jaz podpisani Janez Krst. Franc Godard, tretjerednik, tedaj izražam sledečo poslednjo voljo:

1. Pokopan hočem biti v svojem najbolj obrabljenem talarju. Škapulir in pas sv. Frančiška mi nadenite. Na prsa mi položite križ, brez Križanega. Kajti Križani ne sme z menoj v grobu trohneti. Glave mi ne pokrivajte in pustite me bosonogega. Po 24 urah me zabijte v najcenejšo rakev iz nepobarvanih desk. Na pokrovu naj bo barvan črn križ.

2. Pokopljite me 48 ur po moji smrti, ob 8. ali pol 9., s sv. mašo. Cvetje in vence odklanjam, kakor tudi obsmrtnice, zakaj Bog je, ki me bo sodil. Istotako naj izostanejo žalne objave. Zadosti je, če obvestite prevz. g. škofa, dva nečaka, dva preizkušena prijatelja-župnika G. in B. ter teto, ki mi je bila zelo naklonjena. Ko bi se kdo čutil užaljenega, da ni bil obveščen o moji smrti, naj ve, da računam z njegovo molitvijo in upam, da se v nebesih snideva. Ne želim si nikakih pogrebcev, pač pa molitve.

3. Moje truplo naj bo pokopano na pokopališču tistega kraja, kjer bom umrl. Želim počivati v čisto navadnem grobu. Nagrobnik bodi mal lesen križ, z napisom: Telo ni nič, duša je vse. Janez Krst. Godard.

????????? **VPRASALNI KOTICEK** ???????????

P. ANGELIK:

1. Koliko oseb more ob nedeljah ostati doma za varuhe, ki so tako brez sv. maše, ker je samo ena, drugam pa predaleč. — F. Š.

Navadno eden zadostuje kot varuh. A če jih je nujno potreba več, bi bili tudi tisti izgovorjeni. Če mora n. pr. pastir živino gnati na pašo, ta kot varuh sploh ne pride v poštev. Za dom je treba drugega varuha pustiti, posebno kjer so mali otroci.

2. Ali imam kaj zasluženja pred Bogom, če križev pot molim zvečer v postelji predno zaspim? — M. K.

Vi mislite tu gotovo na takoimenovane štacijske križce. Glede teh velja, da lahko vsi ki so pravomočno zadržani obiskati križev pot v cerkvi, dobe odpustke križevega pota, če drže v roki posebej za to blagoslovljen križec in molijo pobožno in skesano dvajsetkrat Očenaš, Zdrava Marija in Čast bodi ter med tem premišlujejo Gospodovo trpljenje ali se ga spominjajo. Pravomočno zadržani so vsi tisti, ki so na potovanju, na deželi precej oddaljeni od cerkve ali iz kakega drugega vzroka, n. pr. vsled obilega dela, slabega vremena itd. ne morejo brez večjih težav obiskati v cerkvi križevega pota, lahko dobe te odpustke doma. Moliti pobožno se pravi, da se je treba vsakega dela, ki bi človeka spravilo v raztresenost ogibati pri molitvi. Moliti skesano pomeni, da mora biti dotični v stanu milosti božje ali če ni, da mora preje obuditi popolni kes. Dvajsetkrat Očenaš itd., to je 14 očenašev za 14 postaj križevega pota, 5 očenašev na čast peterim sv. ranam Gospodovim in 1 očenaš po namenu sv. Očeta.

Ako pa kdo hoče moliti v postelji mora seve tudi zato imeti pametne razloge, n. pr. če je močno utrujen, ali je soba, kjer spi nezakurjena in ali če ima kak drug pameten razlog.

3. Ali smem škapulir za III. red tudi sama narediti, če imam za to pravo blago? — S. E.

Seveda smete. Tudi glede barve sukna ni predpisano, da bi morala biti rujava, temveč je lahko bolj svetla, zlasti če je radi perila bolj varno, da ne gre ob barvo. Prvotako ni predpisana barva ali kakovost trakov, ki drže škapulir skupaj.

P. HUGO:

A. Splošni.

Kitajska Mala Cvetka.

V bolnici francoskih sester sv. Pavla v Honkongu živi deklica, ki so ji nadeli ime Kin, to je Mala Cvetka. Kot otroka štirih let jo je mati prinesla v bolnico, ker so se ji obe roki sušili. Zdravniki niso vedeli druge pomoči, kakor da so ji roki odrezali. Ko pride mati ponjo in vidi, da je brez rok, je ni hotela vzeti s seboj, ampak jo je pustila sestram. Ker je otrok kazal veliko nadarjenost in bil tudi drugače zelo prikupljiv in dovtopen, so ga sestre vzljubile. Iz njega se je razvila za vse porabna deklica, lepe krščanske duše. Mesto rok se je naučila rabiti noge tako spretno, da roki malo pogreša. Za vse ji prav pridejo. Mesto da bi drugi njej stregli, jim ona streže. Gluhi in slepi malčki so njeni varovanci. Mati ne more svojih betežnih otrok bolj ljubeče negovati, kakor ona svoje male. Pri vsem tem ni nikoli nevoljna, vedno se smehlja. Kadar kleči pred tabernakljnom, je videti pravi angelj v mesu. Je niso brez vzroka krstili Mala Cvetka.

»Angel« zlasal bogotajca.

V začetku septembra so westfalski svobodomiselci sklicali velik shod v Breckerfeld. Prostrana dvorana je bila nabito polna. Morda je bilo več radovednežev kot somišljenikov. — Predmet, ki si ga je glavni govornik izbral, jih je zanimal. Naznanil je,

da hoče govoriti o Bogu in njegovih svetnikih. Koga bi ne zanimalo slišati, kaj svobodomislec ve povedati o Bogu in njegovih svetih. Tudi precej duhovnikov se je zbralo k predavanju. Govornik je nekaj časa pogreval stare omledne fraze, nato pa zmagoslavno zaključil, da Boga ni. Kajti če bi bil, bi moral na njegove besede poslati vsaj svojega angela iz nebes, ki bi ga za njegova vajanja zlasal. V tistem trenutku pa neki delavec, kateremu je ob tem izzivanju Boga kri zavrela, vstane stopi k objestnemu govorniku, ga pošteno zlasa in pravi: „Gospod je poslal svojega angela, da vam ušesa navije.“

Cilji in pota boljševizma.

Zveza mednarodne katoliške akcije je na svojem desetem kongresu v Feldkirchnu po zastopnikih raznih narodov komunizmu in njemu sorodnem socializmu temeljito izprašala vest. Vsi predavatelji so bili edini v tem, da je že ves svet okužen od komunizma, katerega prehodnik in sobojevnik je svetovni socializem. Končni cilj obeh je graditev novega socialnega reda na popolnoma brezverski podlagi. V tem obstoja njegova velika nevarnost za civilizacijo, ki je brez vere deveta dežela. Ugotovili pa so ti možje tudi, da so boritelji za ta cilj občudovanja in posnemanja vredni kar tiče požrtvovavne in žilave delavnosti za doseg tega cilja kakor tudi izvrstne

uporabe vseh mogočih modernih sredstev. V tem slednjem oziru so nam, ki se borimo za kraljestvo Kristusa Kralja lahko za zgled.

Tudi časnikarji dolgo živijo.

Casnikarji so navadno nervozni, kar jim ne obeta posebno dolgega življenja. A tudi med njimi so izjeme. Ena izmed njih je bila Mrs. Rebeka Fields, ki je 9. okt. v Rockville, predmestju Washingtona. Dosegla je starost 100 let. L. 1861. je s svojim možem začela izdajati neki list. Ker je vladi vest izpraševal, je bil mož njegov lastnik in izdajatelj zaprt. Umrl je že pred 60 leti. Žena je list nadalje izdajala. — Štiri dni pred smrtjo je še sedela za uredniško mizo. Bila je vzorna katoliška žena, ki ni nikoli izostala od nedeljske sv. maše. Drugače pa njeno življenje ni bilo prav nič ameriško. Saj bi v tem slučaju težko dosegla sto let. Nikoli ni prišla dalje kot iz predmestja v mesto. Po železnici se ni nikdar vozila. Tu in tam je napravila kratek sprehod v avtu, sicer je bila pa vedno doma, zaposlena s svojim dragim listom. Tudi en rekord.

Nadprodukcija grobokop civilizacije.

Znani angleški pisatelj konvertit Chesterton, ki sedaj po Ameriki predava je v nekem govoru razvijal sledeče misli: Živimo v dobi nadprodukcije na ekonomskem polju. Stroj vam n. pr. brez kontrole kar meče klobuke ven. Kmalu je nagromadenih zdaleka več klobukov, kakor je glav. Ker pri proizvajanju ni potreba dosti delavcev, te vposlijo za razprodajo. Namen teh je konsumenta z vso mogočo zgovernostjo prepričati, da četudi ima že štiri klobuke, naj kupi še petega. A ker stroj bruha dalje, mu je treba na vsak način vsiliti še šesti, sedmi, deseti klobuk, tako, da jih bo imel nazadnje celo skladišče. Seve, če bi človeku za vsak nov klobuk zrasla ena nova glava, bi bil problem rešen. Ker pa raste le produkcija, ne pa glave in tedaj tudi ne trg, se produkcija in razprodaja ne rentirata več. In vsi, ki so bili pri njih zaposleni, so brez kruha vrženi na cesto. Nastal je socijalni problem, ki je rodil verskega in moralnega. Iz tega sklepa govornik, da je nadprodukcija grobokop civilizacije, ter versko moralnega poloma današnjih dni.

B. Drobne vesti.

Aktivnih članov „Vincencijevih bratov“ je v Ameriki 19.000. Zadnjih 12 mesecev so zabeležili 300.000 obiskov revnih družin in izdali za njih podporo 1 milijon 375 tisoč dolarjev.

Tatovi so se oglasili v lateranskem muzeju in odnesli nekaj dragocenosti, v vrednosti kakih 2000 lir. Lateran je last vaticanske države a izven nje. Vprašanje je, katero sodišče jih bo sodilo, če jih dobe, drzavno ali vaticansko.

Novoposvečeni kitajski škof Msg. Silvester Espelange, O. F. M., je izjavil, da je Kitajska zdaj na raz-

potju. Ali bo postala druga boljše-viška Rusija in kot taka bo pomenila svetovno nevarnost, ali se bo pa krščanska dvignila iz razvalin, ki jih bo pustila za seboj državljanska vojska. Kot taka bo pa učiteljica nekdanjega kulturnega sveta, ki si s svojo pagansko kulturo koplje grob. Da bi se le to poslednje uresničilo.

V kitajski provinci Chekiang se je utrgal oblak. Celih pet dni je lilo. Utonilo je 6000 ljudi.

Indijski katoličani so na svojem splošnem kongresu v Mangalori sestavili posebni odbor 30 mož, 19 lajikov in 11 duhovnikov, ki naj

predloži angleški vladi želje katoličanov. Boje se, da bi po nameravani ustavi ne bili prikrajšani v svojih pravicah.

Ameriška zveza konvertitov je prošlo leto pripeljala v katoliško cerkev 120 drugovercev in modernih paganov. Iz svoje knjižnice je izposodila 14.200 poučnih knjig o katoliški veri in odgovorila na deset tisoč pisem. Zvezo vodijo „Frančiškanski bratje sprave“, redovna družba anglikanskih konvertitov.

Japonska cesarica je poslala bolnemu katoliškemu misijonarju Drouartu De Lezey šopek cvetlic iz lastnega vrta, v priznanje njegovega nesebičnega dela za uboge in bolnike brez razlike vere.

Vrhovni predstojnik dominikanskega reda, P. Martin Stanislav Gillet, svetovno znan pisatelj, je bil od washingtonskega katoliškega vseučilišča imenovan za častnega doktorja modroslovja. Ker se ravno mudi v Ameriki na redovni vizitaciji, je bil osebno na slovesen način promoviran.

Grške pravoslavne gospe so pri ministrskem predsedniku Venizelosu protestirale proti ukinitvi katoliške srednje šole „Leoninum“, ki je bila l. 1889. na pobudo papeža Leona XIII. ustanovljena in je priznana najboljša šola te vrste v Grčiji. Po postavi o ukinitvi vseh inozemskih šol bi morala tudi ta prenehati. Bomo videli če bo protest kaj pomagal. A lepo je to od pravoslavnih gospa.

Pravijo, da najkasneje prihodnje leto če ne letos, bo Lurška Bernardka proglašena za svetnico. Že sedaj delajo načrte, kako jo bodo za to priliko v Lurdu počastili.

Izmed 12 milijonov zamorcev v Ameriki je polovica protestantov in le okoli četrt milijona katoličanov. Sedaj je cincinnatski nadškof ustanovil posebno družbo za misijone med njimi.

V smislu sprave cerkve in države v Italiji in na podlagi sklenjenega konkordata so duhovniki letos kot kateheti po 40 letih zopet prestopili prag državnih šol. Upajmo, da bo novi italijanski rod imel več praktične vere kot dosedanji.

Angleški pisatelj Evelyn Waugh je prestopil v katoliško cerkev. V svoji najnovejši povesti „Lambels“ pravi, da je v zadnjem času glede marsičesa spremenil svoje mnenje, posebno kar tiče rimski katolicizem.

Kitajski „Vincenc Paveljski, Lo Pa Hong, je večinoma na lastne stroške postavil že tretjo veliko bolnico. Je kapitalist, a ni mamonist. Ko bi bilo več takih kapitalistov, bi ne bilo toliko komunistov.

Sloviti kardinal Mercier je dobil svoji sedanji stolnici v Malinesu veličasten spomenik, vreden njegovega velikega duha. Zamislil in izdelal ga je neki poljski kapucin-umetnik, bivši nemški častnik.

Po „družinskem kongresu“ v Lille (Francija) je bil na čast materam številnih otrok prirejen banket. Pri častnih mizah je sedelo 150 mater, ki imajo najmanj po deset otrok. Dekleta so jim poklonile šopke. Če so jih kaj zavidale za to čast, poročilo ne pove.

V vatikanski državi so uvedli posebne potne liste za svoje državljanke. Z njimi bodo morali biti opremljeni tudi tisti, ki jih bo Vatikan pošiljal h kardinalom, ki prebivajo izven mej papeške države.

V Oxfordu, kjer je bila nekdanja slovitna frančiškanska šola, so položili ogelni kamen za frančiškanski samostan. Po 400 letih se sinovi sv. Frančiška vračajo na svoje zgodovinsko tako slavno mesto.

Župnik cerkve sv. Hugona v Londonu postreže obhajancem po prvih sv. mašah s čajem in piškoti. Za dva centa se lahko okrepcjajo. Skavti so prevzeli serviranje.

FRANČIŠKOVA MLADINA

P. KRIZOSTOM:

Vzor Frančiškove mladine: sv. Anton Padovanski.

Bilo je v Padovi pred 700 leti, v juniju je bilo, leta 1231., ko je ravno solnce zahajalo. Otroci so se vsuli iz šole, toda namesto bi šli domov, so se razkropili po mestnih ulicah in trgih ter klicali: „Umrl je svetnik! Umrl je svetnik!“ Pa so izgovarjali te besede ne, kot bi oznanjali turobno vest, temveč kot bi peli himno nedopovedljivega veselja.

Kdo je razodel dečkom, da je umrl v Padovanskem predmestju v ubožnem samostanu veliki pridigar in čudodelnik? Kdo drugi, kot njih angel varuh! Pa zakaj je bila ravno tem mladim srcem na tako skrivnosten način razodeta smrt velikega svetnika?

Sv. Anton je s svojo nebeško modrostjo napolnil s strmenjem ves krščanski svet, osramotil je krivoverce, spreobračal grešnike, izvrševal čudovita dela na Portugalskem, v Franciji in Italiji — toda božja previdnost si je izbrala najmanjše, najbolj preproste, najčistejše — izbrala si je otroke, da prvi zapoje slavo velikemu svetniku, ker so pač otroška srca najbližja nedolžnemu Antonovemu srcu.

Bratec moj! Sestrica moja! Kakšno je tvoje srce? Vedi, da so samo čista srca deležna posebnega varstva Padovanskega svetnika. Tele preproste vrstice, ki vam jih bom celo leto pisal o življenju sv. Antona, naj vam pomagajo, da boste šli z veselo dušo za vašim ljubim vzornikom Antonom, čigar 700-letnico smrti letos obhajamo. Njegov zgled naj utrdi čednost v vašem srcu in naj vname vaše duše v nežni ljubezni do Jezusa.

Antonovo rojstvo.

Sveti Anton ima pridevek Padovanski. Človek bi nemogoče prvi hip, da je bil naš svetnik rojen v italijanskem mestu Padova — pa temu ni tako. Svoj grob je pač našel sv. Anton v Padovi, ni mu pa tekla tam zibelka. Rojen je bil naš veliki čudodelnik na praznik Marijinega Vnebovzeta leta 1195 v Lizboni na Portugalskem. Se danes kažejo sobico — ki je pa spremenjena v kapelo — v kateri je prišel na svet ta sveti otrok. Njegovi starši so imeli zelo lepo palačo, kolikor je možno spoznati iz ostankov poslopja, ki je služilo že tudi svoj čas frančiškanom kot samostan. Velika škoda, da je palačo v novembru l. 1775. popolnoma porušil potres, ki je zadel Lisbono in vzel 70.000 ljudem življenje. Svetnikov

oltar pa je ostal pod razvalinami povsem nedotaknjen in ko so ga izkopali, je stal pred zavzetimi delavci v vsem sijaju.

Pripovedujejo tudi, da je neki deček padel med potresom pod svetnikov oltar in je ostal tam kot v ječi več dni. Ko so ga našli zdravega in smehljajočega, je povedal navzočim, da je prišel vsako jutro in vsak večer k njemu čudovito lep mladenič, oblečen v frančiškansko haljo, ter mu prinašal hrane in pijače. Tolažil ga je in bodril ter mu zagotavljal svoje varstvo.

Antonovo rojstno mesto je torej Lisboa. To mesto je čudovito lepo. V naravni krasoti se moreta kosati z Lisbono samo še Neapel in Carigrad. Kot kraljica sedi na širokem amfiteatru ljubkih gričov in se ogleduje v ogledalo srebrnih Tagovih valov. Podnebje je milo, nebo sinje, zemlja polna cvetja in sadja.

Izročilo nam pripoveduje, da je bilo ime Antonovemu očetu Martin, materi pa Terezija, in da sta bila oba plemenitega rodu. Domnevajo, da se je Martin boril na dvoru kralja Štefana II. kot vitez. V višji meri kot krvno plemstvo so pa imeli svetnikovi starši plemstvo čednosti, ki edino ima pred Gospodom veljavo.

(Dalje prih.)

Tak bi moral biti vsak Križar!

Sprevidel sem bolnika. Vračal sem se počasi po nerodnih starinskih stopnjicah. Sredi stopnjic sem se ustavil in pogledal na dvorišče, kjer so igrali trije dečki Ping-pong.

„Pridi, Ivan, igray se z nami!“ je vzkliknil eden izmed njih ter se obrnil do dečka, ki je prišel pravkar skozi velika vrata, ki vodijo na Poljansko cesto.

„Prav žal mi je,“ odgovori Ivan. „Nikdar še nisem igral te vaše igre.“

„Hitro se boš navadil. Pridi! Vendar nam ne boš kvaril igre!“ Tako so prigovarjali dečki Ivanu toliko časa, da se je letà vdal.

Vrgli so vsak 25 par na mizo in pričeli zbijati žogo. Ivan je imel srečo. Dobil je igro in denar. To pa je enega izmed dečkov zelo razkazilo in pričel je zbadati Ivana ter mu zabrusil par surovih besedi v obraz.

Povem naj vam, da Ivana dobro poznam in vem, da je dober, plemenit in pobožen deček in še, da je križar. Zelo sem bil radoveden, kaj bo storil v tem kočljivem položaju.

Ivan se ni prav nič razburil, ampak čisto mirno je dejal: „Kaj? Ali je vredno zaradi par fickov žaliti Boga? Tu imaš ves denar! Ne maram imeti dobička, ki je združen z božjo žalitvijo.“ Pri tem je vrgel jeznemu tovarišu denar pred noge in zbežal po stopnjicah navzgor.

Ko pride, do mene, za trenotek osupne, potem me pa prav ljubeznivo pozdravi. Prijel sem ga za roko in mu pogledal globoko v oči, kjer je kraljevala sama sveta nedolžnost združena s svežim deškim ponosom.

„Zdaj si se pa izkazal kot pravi junak“, sem ga pohvalil. „Tak bi moral biti vsak križar. Vesel te je jubi Jezus; vesel te je tvoj oče Frančišek.“

Zardel je tedaj prav do ušes, ker mu je bila pohvala neprijetna. Kako bo šele zardel, ko bo bral svojo zgodbo natisnjeno v „Cvetju“!

PAX
ET
BONUM!

MIR
IN VSE
DOBRO!

P. ANGELIK:

Zavarovalni odsek III. reda sv. Frančiška.

Kdor noče na stara leta biti sam sebi in drugim v nadlego, kdor hoče tudi na stara leta, ko ne bo mogel več vršiti svojega poklica, živeti od svojega dela, naj se zavaruje za starost in onemoglost pri zavarovalnem odseku III. reda.

Glavna pogoja za zavarovanje za starost in onemoglost sta sledeča:

Kdor se hoče zavarovati

1. mora biti ud III. reda ali s zavezati, da vanj vstopi tekom petih let;

2. mora biti naročen na „Cvetje“ ali se nanj naročiti.

Kdor potrebuje tiskovine za vpis ali želi kakega nadaljnega pojasnila, se lahko pismeno ali osebno obrne na „Zavarovalni odsek III. reda v Ljubljani, Marijin trg 4“ ali pa na „Župni urad Marijinega Oznanjenja v Ljubljani“.

1. Ali se more zavarovati oseba, ki je že onemogla, pa bi lahko plačevala premije obveznih 5 let s pomočjo dobrih ljudi?

Kakor pove že ime odseka je njegov namen zavarovati člane za starost in onemoglost. Kakor zavarovalnica za požare, vlome itd. ne zavaruje tistih, pri katerih, je že pogorelo ali bilo vlomljeno, enako zavarovalni odsek ne more zavarovati tistih, ki so že stari in onemogli, ampak le tiste, ki šele bodo stari in onemogli in tedaj ne bodo imeli dovolj sredstev za življenje. Že onemogli se torej morejo zavarovati po čl. 7 samo na ta način, da 30 let plačujejo premije (ali kdo drugi mesto njih) — če plačajo za pet let nazaj, le 25 let — in se jim potem izplačuje pokojnina, drugače namreč ni možno določiti, kdaj so vsled onemoglosti ali starosti dobili pravico do pokojnine.

2. Ali se more zavarovati oseba brez poklica, ki živi od svoje rente ali od svoje pokojnine?

Dva slučaja sta tukaj možna. Renta ali pokojnina je lahko tako velika, da od nje dotične osebe žive, ali pa je premajhna za človeka dostojno življenje.

a) Če je renta ali pokojnina tako velika, da od nje dotične osebe lahko žive, potem zanje zavarovalni odsek nima pravega pomena. Ti ljudje so namreč za starost in onemoglost že preskrbljeni, in bi se zava-

rovali le radi zboljšanja svojega položaja ali zato, da ta dobrodelni odsek podpirajo. Take osebe se morejo zavarovati po čl. 7 samo na ta način, da 30 let plačujejo premije — če plačajo za pet let nazaj, potem le 25 let — in se jim potem izplačuje zavarovalnina, drugače namreč ni možno določiti, kdaj so vsled onemoglosti ali starosti dobili pravico do pokojnine.

b) Če je renta ali pokojnina tako majhna, da dotični od nje ne morejo živeti človeka dostojno življenje potem sta tu zopet dve možnosti. Če so že onemogli potem velja zanje to, kar je bilo rečeno pod št. 1 • zavarovanju onemoglih, če pa so še dovolj krepki in zdravi, da vrše kak poklic ali službo, ki jih preživlja in bi bili obsojeni v bedo, ko enkrat ne bi mogli več vršiti tega poklica ali službe, potem se morejo zavarovati, kakor vsak drugi, ker s svojo rento ali pokojnino še niso zavarovani zoper starost in onemoglost.

3. Ali bo radi novega državnega delavskega zavarovanja res prenehal »Zavarovalni odsek III. reda za starost in onemoglost«?

Nikakor ne. Vsak kdor primerja državni načrt zavarovanja za starost in onemoglost z našim zavarovalnim odsekom lahko spozna, da naš zavarovalni odsek še dolgo ne bo nepotreben.

Državni načrt predvideva osem razredov zavarovanja.

I. Kdor ima mesečne plače do Din 450 (plačuje mesečno do Din 36) dobi po 45 letih in več Din 125 pokojnine, Din 300 pogrebne.

II. Kdor ima mesečne plače Din 450—600 (plačuje mesečno Din 36 do 48) dobi po 45 letih in več Din 162 pokojnine, Din 450 pogrebne.

III. Kdor ima mesečne plače Din 600—750 (plačuje mesečno Din 48 do 60) dobi po 45 letih in več Din 200 pokojnine, Din 600 pogrebne.

IV. Kdor ima mesečne plače Din 750—900 (plačuje mesečno Din 60 do 72) dobi po 45 letih in več Din 237 pokojnine, Din 750 pogrebne.

V. Kdor ima mesečne plače Din 900—1200 (plačuje mesečno Din 72 do 96) dobi po 45 letih in več Din 275 pokojnine, Din 900 pogrebne.

VI. Kdor ima mesečne plače Din 1200—1800 (plačuje mesečno Din 96—144) dobi po 45 letih in več Din 350 pokojnine, Din 1200 pogrebne.

VII. Kdor ima mesečne plače Din 1800—2400 (plačuje mesečno Din 144—192) dobi po 45 letih in več Din 500 pokojnine, Din 1800 pogrebne.

VIII. Kdor ima mesečne plače Din 2400 in več (plačuje mesečno Din 192) dobi po 45 letih in več Din 650 pokojnine, Din 2400 pogrebne.

Zavarovalni odsek III. reda za starost in onemoglost ima devet razredov.

I. Plačuje mesečno Din 20, dobi po 30 letih Din 200 pokojnine, Din 1200 pogrebne.

II. Plačuje mesečno Din 30, dobi po 30 letih Din 300 pokojnine, Din 1800 pogrebne.

III. Plačuje mesečno Din 40, dobi po 30 letih Din 400 pokojnine, Din 2000 pogrebne.

IV. Plačuje mesečno Din 50, dobi po 30 letih Din 500 pokojnine, Din 3000 pogrebne.

V. Plačuje mesečno Din 60, dobi po 30 letih Din 700 pokojnine, Din 3600 pogrebne.

VI. Plačuje mesečno Din 70, dobi po 30 letih Din 700 pokojnine, Din 4200 pogrebne.

VII. Plačuje mesečno Din 80, dobi po 30 letih Din 800 pokojnine, Din 4800 pogrebne.

VIII. Plačuje mesečno Din 90, dobi po 30 letih Din 900 pokojnine, Din 5400 pogrebne.

IX. Plačuje mesečno Din 100, dobi po 30 letih Din 1000 pokojnine, Din 6000 pogrebne.

Pripomniti je treba, da

a) plačuje po državnem načrtu polovico premije delodajavec, polovico delojemalec. Pri tistih, ki nimajo določene plače seveda lahko delodajavec za toliko zniža plačo.

Pri zavarovalnem odseku III. reda plačuje premije zavarovanec sam. Le če hočejo, plačujejo dobri gospodarji ozir. delodajavci svojih uslužbencem zavarovalne premije delno ali celo vso, seveda pa si s tem pridobe dobre in zveste uslužbence.

b) s tem državnim zavarovanjem je zvezana tudi takoimenovana bolniška blagajna, ki je naš zavarovalni odsek za enkrat nima.

c) celotno pokojnino dobi po državnem zavarovanju vsakdo po 45 letih, pri nas pa po 30 letih. Kdor je zavarovan manj časa, dobi seveda manjšo pokojnino. Pri našem odseku, dobi tudi večjo pokojnino, kdor je nad 30 let zavarovan, po državnem načrtu pa ne.

Kdor primerja načrt državnega zavarovanja, ki dosedaj še ni uzakonjen, z našim zavarovalnim odsekom, lahko spozna da ne more biti govora o tem, da bi ž njim prenehali.

Pri našem zavarovalnem odseku se lahko zavaruje vsak, kdor dela in si s svojim delom služi svoj kruh.

Po načrtu državnega zavarovanja se ne morejo zavarovati kmetiški delavci, ne kmetje in njih otroci za čas užitka, ne postrežnice, ne obrtniki, ne mali trgovci, sploh nihče, ki je količkaj samostojen.

Dobra stran državnega zavarovanja je to, do bodo premnogi na stara leta dobili vsaj nekaj, med tem ko dozdej niso ničesar dobili in kar je glavno, premnogi, ki se dozdej niso za zavarovanje nič brigali, bodo s tem dobili zanimanje za zavarovanje.

Naš zavarovalni odsek pa ostane, dokler ne bo vsakemu, ki dela, možno, da si na drug in boljši način preskrbi za letastarosti in onemoglosti človeka dostojno življenje.

(Prim. o tem: Nacrt projekta zakona o socialnom osiguranju, Zagreb 1930 str. 4—5, 34—37; Tabela zavarovane mezde, zavarovalnih prispevkov itd. (na podlagi Načrta zakona); Novo delavsko zavarovanje? (Slovenec 18. 12. 1930, št. 288, str. 3.)

4. Kaj pa če je kdo brezposeln ali zbolil in začasno ne more plačevati premij?

Na takega pač počakamo, da zopet ozdravi in dobi službo ali delo. Potem lahko plača zamujeno, če pa tega ne more, se mu šteje pokojnina od tistega roka, katerega je vplačal. Več kot tri leta itak noben ni brezposeln, če ima voljo delati. Kdor pa bi zbolel in bi zdravnik ugotovil, da je za delo oziroma za svoj poklic trajno nesposoben, tak ima po dovršenih petih letih zavarovanja pravico do pokojnine vsled trajne onemoglosti.

5. Ali mora tisti, ki se zavaruje vedno ostati tam, kjer se zavaruje, ali se ne sme preseliti?

Lahko se preseli, kamor se hoče, samo naslov svojega novega bivališča mora vedno naznaniti, drugače mu pač ne bi mogli dostavljati „Cvetja“ in ne pokojnine v času onemoglosti ali starosti.

6. Čemu treba, da zdravnik potrdi mojo onemoglost, če bom že vplačala za 30 let.

Tistim, ki so že 30 let zavarovani ali ki so zavarovani recimo že 25 let, 5 let pa so vplačali nazaj, pripada po čl. 7 celotna pokojnina, tudi če so popolnoma zdravi in ni jim treba zato iti k nobenemu zdravniku. Seveda če hočejo biti še nadalje zavarovani, jim z leti raste velikost rente.

Ako pa kdo obnemore predno je dovršil 30 let zavarovanja, mu mora potrditi onemoglost oz. nezmožnost za izvrševanje poklica zdravnik. Pri državnih uradnikih in uradnicah morajo potrditi onemoglost trije zdravniki, pri nas pa zadostuje eden.

7. Ali res dobi tisti, ki obnemore n. pr. po šestem letu ali po devetem letu enako pokojnino.

Nikakor ne in bi tudi ne bilo pravično. Tisti, ki je obnemogel po devetem letu je plačeval 3 do 4 leta več premij in ima zato pravico tudi do višje pokojnine. Vsako leto vplačevanja premij zviša zavarovancu tudi višino pokojnine. Razlika pa je seve v razredih. V „Cvetju“ ni bilo možno vseh številčk priobčiti, ker bi bila potem polovica „Cvetja“ polna samih številčk.

(Dalje prih.)

Kronika III. reda.

KRKA, okr. Novo mesto; ust. 18. 5. 1919; voditelj: Vrhovec Franc, župnik; odbor: Završek Marija, Brban Uršula, Vidic Franciška, Grm Antonija, Kastelic Marija, Sadar Rozalija, Hribar Franciška, Novak Marija, Berdavs Ivana; število članov: moških 1, ženskih 105, v novicijatu 1; naročnikov Cvetja: 23; okoliš skupščine: 2000 duš.

SENCUR PRI KRANJU, okr. Kamnik; ust. 12. 9. 1902; voditelj: Piber Ivan, župnik; odbor: Jagodič Jožef, Sitar Andrej, Zelnik Marija; število članov: moških 5, ženskih 62; naročnikov Cvetja: 15; delujoči odsek: dobrodelni; okoliš skupščine: 3000 duš.

ST. JURJE PRI SMARIJI, okr. Ljubljana; ust. 26. 12. 1895; voditelj: Medved Anton, župnik; odbor: Jeršin Marija, Kraljič Marija, Štibernik Marija; število članov: moških 1, ženskih 48, v novicijatu 4; naročnikov Cvetja: 21; okoliš skupščine: 980 duš.

SV. LOVRENC NA DRAVSKEM POLJU, okr. Maribor; ust. 18. 10. 1914; voditelj: Spindler Franc, župnik; odbor: Napast Franc, Tumpej Jakob, Peršuh Jakob, Kranjc Marija, Planinšek Antonija, Murko Marija, Jurčič Terezija, Peršuh Marija, Osel Katarina; število članov: moških 10, ženskih 150, v novicijatu 1; naročnikov Cvetja: 37; okoliš skupščine: 1600 duš.

SV. ANDRAŽ V SLOVENSKIH GORICAH, okr. Sv. Trojica v Slovenskih goricah; ust. 25. 11. 1907; voditelj: Alt Ivan, župnik; odbor: Lovrenčič Alojz, Kostanjevec Ivana, Auželj Ivana, Suhač Jožefa; število članov: moških 8, ženskih 65, v novicijatu 25; naročniki:

kov Cvetja: 7; delujoči odsek: dobrodelni; okoliš skupščine: 1500 duš.

HOMEČ, okr. Kamnik; ustan. 23. 10. 1910; voditelj: Govekar Franc, župnik; odbor: Žebovec Marija, Grašič Marjeta, Letnar Katarina, Šorn Iyana; število članov: moških 4, ženskih 66, v novicijatu 2; naročnikov Cvetja: 13; okoliš skupščine: 900 duš.

„BLAGOR MRTVIM, KATERI UMRJEJO V GOSPODU“: Mirna peč: Morenc Terezija, Zupančič Uršula, Rajar Jera, Žagar Marija, Gorenc Jera, Poje Jakob, Pugelj Marija, Virc Janez, Mavec Ana, Colnar Marija, Slabe Ana, Gašperič Marija, Žužek Elizabeta, Kotnik Jozefa. — Vič: Jereb Ana, Rekar Marija, Belič Ivana, Vrhunc Janez, Sodnikar Marija, Vovk Marija. — Kamnica: Stomdeker Ivan, Kvikovski Karl. — Adlešiči: Veselič Katarina. — Studenice: Kalič Andrej, Vošak Helena, Ivekovič Angela. — Šmarjeta pri Novem mestu: Smrekar Ana, Juvančič Marija, Kalčič Marija, Zakrajšek Marija. „ZAKAJ NJIH DELA GREDO Z NJIMI.“ (Raz. 14, 13.)

Razno.

V molitev se priporoča:

Iv. Š. iz Ljubljane se priporoča za dušni in telesni blagor sv. Antonu in sv. Frančišku. — V. P. se priporoča v molitev za zdravje.

Zahvala za molitev:

Sv. Antonu se zahvaljuje za izboljšanje zdravja po opravljeni pobožnosti 13 torkov. K. M.

Darovi.

Za frančiškanske misijone:

Po ljublj. franč. vratarju tri neimenovane po Din 10; P. Matej Vidmar, Kamnik Din 382; za bedne v Šensi Din 20; Jesenko Helena, Vrhnika Din 120; Turk G. po upravi Glasnika Din 106; neimenovan pri vratarju Din 6; Grom Marija, Vrhnika Din 42; neimenovana pri franč. vratarju Din 4 in Din 10; g. Franc Hiersche, Polzela Din 100; III. red v Novi Stifiti Din 628; Neimenovana po P. Angeliku Din 20; Terezija Judec Din 44; Kapun Matilda Din 50; frančiškanski samostan, Novomesto Din 266; neimenovan po Dr. P. Modestu Din 50; neimenovana po P. Romanu Din 20; A. Demšar, Selce Din 20; Marijanska kongregacija gg. seniorjev, Ljubljana Din 70; neimenovana po P. Angeliku Din 100; neimenovana Din 20; Angela Godec, Kresnice za Kitajske misijone Din 70; neimenovani po P. Angeliku Din 50; neimenovana oseba po P. Gvidonu Din 1000.

Za armado sv. Križa:

Miholčič Marija, Bratonci Din 156; P. Matej Vidmar, Kamnik Din 23; Strahovnik Marija, Velenje Din 40; neimenovana pri franč. vratarju Din 10; Ana Pavlin, Kamnik za sv. Deželo Din 60; neimenovan po Fr. Donatu Din 10.

Za cerkev sv. Frančiška v Šiški:

III. red na Brezjah Din 200; III. red v Begunjah pri Cirknici Din 60; neimenovan po P. Piju Din 500; P. Matej Vidmar, Kamnik

Din 60; Grom Marija, Vrhnika Din 70; pok. Seljak Marija, Wien, Din 238.25; Amalija Potrbini Din 5; neimenovana po Dr. Cirilu Potočniku Din 100; Iv. Š. Ljubljana Din 20.

Za dom sv. Franciška:

Prodanič Mihael, Videm ob Savi Din 30; dva neimenovana pri franč. vratarju po Din 10; pok. Seljak Marija, Wien 238.25.

Za kolegij sv. Antona v Rocnem:

Po Fr. Rafaelu neimenovan 1 srebrn fl., neimenovana 1 srebrn fl., g. Marija Trampuž iz Domžal za kapelico Din 100; preč. g. kan. Dr. Mihael Opeka Din 100; župni urad v Mokronogu Din 100; neimenovana po P. Angeliku Din 20; Ivanka Sedej, Črni vrh Din 10; Lipovšček Katarina po P. Angeliku Din 50; neimenovana po P. Romanu Din 20; Ana Skubic Din 10; neimenovana po P. Angeliku Din 100; M. J. Celje Din 100; neimenovana po P. Romanu Din 20; tri neimenovane Din 30; III. red na Viču Din 300; Jerica Cuznar po P. Angeliku Din 100; neimenovana po Fr. Petru Din 50; Iv. Š. Ljubljana Din 50; Mrs. Margareta Svete, Forest City, Pa. po P. Hugonu Din 1400; Klinar Franc, Slivnica pri Mariboru Din 100; neimenovana, Maribor Din 9; neimenovan, Radmirje Din 10; neimenovan po p. provincijalu Din 500; P. Sofron Kozlevčar, Sv. Gora Din 198; P. Maks Brelih, Brežice Din 100; neimenovan po duh. sv. P. Filipu Beniciju Perc Din 300; neimenovana H. po P. Romanu Din 100; neimenovana po P. Romanu Din 30; Dr. Lavrenčič Matija, Kočevje Din 50; Grom Marija, Vrhnika Din 50; Mantenari Ana, Radeče Din 100; Sedej Ana, Idrija Din 29.50; Kogoj Katarina, Idrija Din 14.75; Črnčič Marija, Idrija Din 14.75; Čermelj Marija, Radeče Din 30; Dajčman Liza, Dramlje Din 10; Klančnik Blaž, Slovenjgradec Din 100; III. red na Brezjah Din 200; neimenovan po P. Gvidonu Din 20; neimenovan Din 1000; g. I. Mezetič, Ravnop. di Čirchina Din 14.75; g. I. Vodopivec, Tolmin, Din 359.90; g. Iva Kogovšek, župnik Kopanj Din 40; g. Ivan Vodopivec, župnik iz sv. Jurija pod Kumom Din 10; III red v Kranjski gori Din 100; neimenovana za kapelico Din 200; III. red v Kamniku Din 50; neimenovana Din 10; po Fr. Izidorju Ivanu Bauman Din 10, Ana Ploj Din 20, Ana Roškar Di 20, Marija Kranenr Din 10; neimenovana po P. Piju Din 500; neimenovana Din 50; neimenovana po P. Gvidonu s prošnjo za zdravje Din 100.

Za kruh sv. Antona:

Turšič Karl Din 20; Petkovšek Ivana Din 14.75; Knupleš Helena, Marija Snežna Din 100; Breznikar Marija, Radeče Din 10.

Za tiskovni sklad Cvetja:

Turšič Karl Din 10; Petkovšek Ivana Din 14.75.

Za frančiškansko mašno družbo:

G. Franc Zorko, župnik, Kamna gorica Din 50.

Za Detinstvo:

Ana Pavlin, Kamnik Din 20.

Za cerkev sv. Antona v Beogradu:

Iv. Š. iz Ljubljane Din 30.